

ISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS - FEBRUARIE 1999

Curierul Adventist

ormidabil! Ce dar! / 9

Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tâtar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Hutănu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suci

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:
Mihai Ghioaldă
Grafică: Daniel Munteanu
Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Lóri Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal 20, tel.
323 48 95.

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

*Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. V.
Braniste nr. 29, tel. 323 48 95.*

**ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVI nr. 2**

Dăcătosul care se pocăiește și
așteaptă deci ochii asupra „Mielului
lui Dumnezeu, care ridică păca
lunii” (Ioan 1,29); și, prin privire, se schimbă
Teama lui e preschimbată în bucurie, îndoielii
în nădejde. Se dă pe față recunoștință. Inima
de piatră e sfărâmată. Un val de iubire inundă
sufletul. Hristos este în el ca un izvor de apă
care țâșnește în viața veșnică. Când Îl vedem
Isus, Om al durerii, obișnuit cu suferința, lucră
să salveze ce era pierdut, disprețuit, batjocor
luat în râs, alungat din cetate până Și-a închei
misiunea, când privim la El în Ghetseman
asudând cu picături de sânge, și pe cruce, murim
în agonie – când Îl vedem acestea, eul nu ma
pretinde să fie recunoscut. Privind la Isus, ne
vom rușina de răceala noastră, de letargia și
egoismul nostru. Vom fi voioși să fim orice sau
nimic, așa încât să putem servi pe Domnul din
inimă. Ne vom bucura atunci să purtăm crucea
în urma lui Isus, să îndurăm încercările, oca
sau persecuția pentru Numele Lui cel scump

Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag.

Fidelitate

Adrian Bocăneanu

Fidelitatea față de Dumnezeu înseamnă și fidelitate față de om", scrie Ellen White (*Education*, pag. 77). Nu cred că subiectul credințioșiei față de Dumnezeu lipsește din repertoriul predicilor și învățăturilor noastre. Am totuși impresia că ideea fidelității față de om – indivizi și grupări – nu este bine văzută între noi, ci considerată ca fiind opusă loialității față de Dumnezeu. Și totuși, nu putem parcurge viața fără să arătăm loialitate față de anumite persoane sau grupări de persoane. O bună parte din această investiție de loialitate nu își are izvorul în rațiune, mai ales în rațiunea sfințită, și este instinctivă, imatură, iar uneori superficială și interesată. În asemenea cazuri, fidelitatea față de om este contrară fidelității față de Dumnezeu.

Fidelitate superficială

V-ați dat seama vreodată că, în clipa în care urcăm în mașina condusă de cineva, devenim apărătorii aceluși șofer în conflictele, reale sau imaginare, cu alți participanți la trafic? Poate că nici nu îl cunoaștem pe șofer, unii dintre noi nu suntem familiarizați cu regulile de circulație sau nu suntem deloc atenți la ce se întâmplă – totuși aproape întotdeauna luăm partea omului nostru; ceilalți sunt, desigur, cei care merg prea încet sau prea repede, conduc neglijent, fac greșeli stupide – un adevărat pericol pentru trafic. Tot așa, fără să stăm prea mult pe gânduri, luăm partea colectivității din care facem parte, împotriva tuturor celorlalte: clasa mea, școala mea, echipa mea, atelierul sau biroul meu, orașul meu, țara mea, au dreptate din capul locului. Nevoia de apartenență, de identificare cu un grup mai mare și mai prestigios, ne face să nu folosim rațiunea și discernământul. Luptăm pentru cauze pe care nu le cunoaștem și care nu corespund orientării noastre morale. Reversul este că, uneori, după ce am apărut fără discernământ grupul cu care ne identificăm, ne întoarcem împotriva lui cu aceeași pornire oarbă.

O loialitate de acest fel față de biserică în care Dumnezeu ne-a condus nu are valoare. La fel nu are valoare fidelitatea firească față de vreun segment al bisericii – clasa mea de Școală de Sabat, grupa mea de exploratori, corul (în competiție cu orchestra), comunitatea mea (mai bună decât celelalte din oraș sau din district), conferința mea, uniunea mea (mai „adventistă” decât toate celelalte). Nu este totuna să fii recunoscător față de Dumnezeu pentru lumină, să o prețuiești atât de mult încât să studiezi cu interes și pasiune Scriptura, doctrina și istoria bisericii, să rămâi mereu deschis față de călăuzirea lui Dumnezeu sau să te așezi, satisfăcut, pe scaunul „bisericii adevărate”,

încetând cercetarea, efortul de înțelegere și aprofundare, lă-sând totul în seama altora. Cred că laodiceanismul nu se referă numai la mulțumirea de sine, ci și la simțământul de siguranță și superioritate denominațională. Într-o colectivitate bogată, care nu duce „lipsă de nici un fel de dar în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos”, poți totuși să fii „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” și să „nu știi” (1 Cor. 1.7; Apoc. 3.17).

Fidelitate matură

Fără îndoială că Dumnezeu așteaptă din partea noastră credințioșie față de biserică Sa. Ce fel de credințioșie trebuie să fie aceasta?

1. Fidelitate bazată pe ascultarea supremă față de Dumnezeu. Exemplul creștinilor din Berea spune totul în această privință: „Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvnă și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa” (Fapte 17.11). Această dorință de cunoaștere și de ascultare față de Dumnezeu este cel mai de preț capital al bisericii și el trebuie protejat cu multă atenție. Când credințioșia față de Cuvântul lui Dumnezeu este înlocuită de ascultarea de învățăturile bisericii, începe declinul spiritual. Pericolul nu este, așa cum ar putea gândi cineva, ca biserică să adopte învățături greșite pe care membrii care nu studiază pentru ei înșiși le-ar putea accepta fără discernământ. Pericolul este ca acceptarea superficială, fără efort, fără o luptă spirituală personală, să fie lipsită de temeinicie în fața încercării și de putere pentru transformarea caracterului, chiar dacă este vorba de adevăr.

2. Fidelitate născută din libertate. Am citit cândva despre o biserică din America, în care calitatea de membru se acordă pentru cinci ani. Apoi, dacă cineva dorește să continue ca membru al acelei biserici, el își reînnoiește angajamentul. Dacă nu, calitatea de membru se radiază automat, fără să fie nevoie de acțiuni disciplinare. Desigur că o asemenea procedură nu reflectă o teologie corectă a bisericii, dar cred că avem ceva de învățat – numai în libertate există loialitate adevărată.

3. Fidelitate orientată spre misiune. În același fel în care Domnul Hristos a venit pe pământ în vederea unei misiuni, „să mântuiască ce era pierdut” (Mat. 18.11), El a instituit biserică în vederea unei misiuni, care este continuarea misiunii pentru care El Însuși a coborât din cer.

O fidelitate de o asemenea calitate ne ridică deasupra nemulțumirilor mărunte și micimii de caracter, dar pretinde din partea noastră un angajament complet al rațiunii, al sentimentelor și al acțiunii.

CUPRINS

- 6 *Adevăr 100%*
- 9 *Formidabil! Ce dar!*
- 12 *Un secol de binecuvântări*
- 14 *(Ne)liniștea unei generații*
- 18 *De ce creștea biserica din Faptele Apostolilor*
- 22 *În natură*
- 24 *Magistratura - vocație creștină?*
- 26 *Hotărâri importante la Comitetul Executiv al Conferinței Generale*
- 28 *Radio Vocea Speranței - 5 ani în FM*
- 29 *La odihnă*
- 30 *Pagina de sănătate*
- 31 *Colțul copiilor*

„Mama Maria“

Da, în sfârșit, arată și *Curierul Adventist* ca o revistă. Nu știu cât de mare a fost efortul financiar și de altă natură, pentru îmbunătățirea lui, dar bine, chiar mai târziu, că s-a ajuns la concluzia că merită să se investească și pentru aspectul lui exterior, că jalnic mai arăta. Și să nu spună nimeni că numai „ce“ serie contează, și nu „cum“, adică aspectul grafic. Sau că neglijența de a fi „îmbrăcat“ mai bine nu a avut repercusiuni serioase asupra tirajului și, deci, asupra celor care (nu) îl citesc.

Multe articole mi se par interesante, unele de valoare excepțională. Mă refer în mod deosebit la „Mama Maria“. Dacă am avea o conștiință trează, acest articol ar trebui să ne umple de rușine, în ciuda planurilor și programelor mărețe ce se înfăptuiesc azi, dar care îl neliniștesc prea puțin pe Satana, atâta timp cât a strecurat în ele ceva din triumfalismul de la care ar trebui să fim foarte reținuți chiar și după un seceriș îmbelșugat, dacă, într-adevăr, strângem cu și pentru Domnul.

Slavă lui Dumnezeu pentru „zilieri“ și „ocnași“ ca „mama Maria“ și „nea Sandu“, pe care dragostea de Dumnezeu i-a constrâns la o astfel de lucrare! Am și acum, din timpul acela, cartea *Patriarhi și profeți*, pe care am dat 250 lei, și altele dactilografiate, pe care le luam „din zbor“, fără să mă gândesc dacă-mi mai rămân bani și pentru mâncare. Acum stau nevândute cărți de o inestimabilă valoare, precum *Tragedia veacurilor*, pe care cine o apuca, atunci, se putea considera fericit.

Ce nu mi-a plăcut în acest număr a fost „După ce ați închis revista...“ Este mai bine să ne laude alții, nu noi. Și, dacă nici alții n-o fac, nu-i nici o nenorocire, căci Dumnezeu, care vede în ascuns, va lăuda și va răsplăti „în

ziua aceea“.

Fiți siguri că reclama nu va ajuta ca revista să se vândă; dar, dacă se va adevăra că nu o veți realiza „fascinant“, v-ați făcut un deserviciu. Să nu uităm că depindem de Duhul lui Dumnezeu, care să ne călăuzească, dacă vrem să-I fim plăcuți Lui.

*Harian Popa, Palazu Mic,
Constanța*

Curierul Adventist devine din zi în zi mai plăcut, mai frumos, dar și important. Citind aceste întâmplări și necazuri ale „mamei Maria“, ele m-au impresionat mult, gândindu-mă la faptul că Dumnezeu m-a ocrotit. Deși până acum nu cunoșteam sursa din care venea această literatură, eram și eu implicat în răspândirea ei. Chiar am împrumutat autoturismul meu unui tânăr care transporta cărți în partea Arderalului. În vreo două rânduri, mi s-a făcut control în mașină, dar nu s-a găsit nici o broșură sau lecțiune. Transporturile erau efectuate cu mare grijă.

Dar ce au făcut „mama Maria“ și soțul dânzei merită toată stima. Le mulțumesc în Numele Domnului. Ei au fost valdenzii zilelor noastre. Dar, mai presus de toate, m-a uimit gestul bun pe care l-a făcut, de a-și dona casa bisericii noastre, de a vinde și a da în lucrare o parte din banii pe care i-a luat din vânzarea celeilalte case. Acest lucru va fi o mărturie pentru noi, în ziua judecății, când Domnul ne va întreba ce am făcut pentru El.

Facă Domnul ca acest articol atât de prețios, despre „mama Maria“, să trezească în noi toți un spirit de dărnicie pentru sprijinirea lucrării Sale. Astăzi, când zilele sunt numărate, când Domnul Isus stă să vină, articolul este un apel călduros, adresat tuturor celor care iubesc venirea Sa.

*Nicu Stănoiu,
Hanover, Germania*

„NU FI PREA NEPRIHĂNIT...”?

Aron Moldovan

Uneori, modul în care scriitorii Bibliei își exprimă ideile pare ciudat. Unul dintre cazurile de acest fel este și textul din *Eclesiastul* 7,16: „Nu fi prea neprihănit și nu te arăta prea înțelept; pentru ce să te pierzi singur?” Poate oare cineva să fie „prea neprihănit”? N-a spus Mântuitorul că „dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”? Și nu sunt oare propriile Sale cuvinte: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (*Mat.* 5,20.48)? Rezultă de aici că nimeni nu poate dezvolta o neprihănire care să depășească așteptările lui Dumnezeu. Ținta de atins este o tot mai mare asemănare în caracter cu Părintele ceresc. Nimeni nu poate depăși această țintă.

Îndemnul de a nu fi prea neprihănit este un îndemn la modestie și echilibru. Un creștin adevărat nu va căuta niciodată să pară mai mult decât este în realitate și nu va alege extremele. Sfatul: „nu te abate nici la dreapta, nici la stânga și ferește-te de rău” (*Prov.* 4,27) este unul dintre cele mai valoroase sfaturi biblice și deseori repetat. Moise l-a pus în fața poporului Israel, înainte de intrarea în Canaan. „Luăți seama, dar, să faceți așa cum v-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru; să nu vă abateți de la cele ce a poruncit El nici la dreapta, nici la stânga” (*Deut.* 5,32). Când a prezentat legea pe care trebuia să o respecte regele lui Israel, Moise a motivat-o astfel: „Pentru ca inima lui să nu se înalțe mai pe sus de frații lui, și să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga” (*Deut.* 17,20). Același bărbat inspirat a arătat că împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu este condiționată de o viață religioasă echilibrată, când a spus: „Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus, și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți le dau

astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini și nu te vei abate nici la dreapta, nici la stânga de la toate poruncile pe care vi le dau astăzi...” (*Deut.* 28,13.14). Același sfat l-a inclus Domnul în instrucțiunile pe care i le-a dat lui Iosua, succesorul lui Moise: „Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face” (*Ios.* 1,7). Așadar, sfatul merită să fie luat în seamă. Repetarea lui frecventă ne arată cât de preocupat este Dumnezeu să formeze oameni echilibrați, persoane care să țină seama de întregul adevăr descoperit dintr-un anumit domeniu, adepți ai căii de mijloc, care refuză atât fanatismul, cât și indiferentismul religios.

Lui Dumnezeu nu-I plac nici cei zgărciți, nici cei risipitori; nici conservatorii iraționali, nici liberalii iresponsabili; nici cei care cultivă complexul de inferioritate, nici cei care au o părere prea înaltă despre ei înșiși (*vezi Rom.* 12,3); nici dictatorii, nici anarhiștii; nici legaliștii, nici neglijenții; nici cei impertinenți, nici cei lași; nici cei care „n-au trebuință de doftor”, nici cei care lasă totul pe seama Lui; nici entuziaștii care nu știu pe ce lume trăiesc, nici raționaliștii reci și imperturbabili. Nici pesimiștii incurabili, nici optimiștii iraționali nu pot aduce o contribuție substanțială la promovarea cauzei lui Dumnezeu. El are nevoie de oameni care să țină seama de întreaga realitate și să gândească global, să fie atât raționali, cât și sensibili, atât pragmatici, cât și principiali, în stare să vadă atât „pădurea”, cât și „copacii”, atât trecutul, cât și prezentul, atât binele, cât și răul.

Dar unde sunt acești oameni? Când va dispune Dumnezeu de un număr suficient de astfel de persoane, prin care să-și încheie lucrarea de mântuire și de avertizare a lumii? Mărturisesc că, deși aș dori foarte mult să o pot face, nu îndrăznesc să

mă număr printre asemenea aleși. Totuși, nu cred că Marele Maestru nu poate face nimic prin noi pentru că nu suntem perfect echilibrați. Dumnezeu Se poate folosi într-o anumită măsură și de oameni care, deși nu gândesc exact la fel și eori acționează în mod oarecum diferit, își compensează reciproc lipsurile.

Ei sunt folosiți de Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale. El poate folosi, împreună sau separat, pe Pavel și pe Barnaba, poate asocia pe Luther cu Melancton, poate pune alături Epistola către Romani cu Epistola lui Iacov, pentru ca atât credința, cât și faptele să-și găsească locul potrivit în doctrina creștină. Domnul să fie laudat pentru că folosește ce are la îndemână și oameni imperfecti pentru a-și realiza planurile, punând comoara Sa de valoare inestimabilă în vase de lut.

Totuși, defectele noastre ereditare sau dobândite pe parcursul vieții, din vina noastră sau a altora, nu trebuie considerate ca o fatalitate. Experiența de viață și temperamentul își vor pune, fără îndoială, amprenta asupra lucrării noastre, dar libertatea de alegere și puterea voinței, exercitate în mod corect și unite cu voința lui Dumnezeu, pot aduce schimbări nebanuite în viața noastră. Dumnezeu dorește să înaintăm continuu spre starea de maturitate, de echilibru perfect, în care extremele sunt evitate, iar realismul și speranța se conjugă armonios.

Nimic nu este bun dacă este „prea”. „Prea neprihănit” înseamnă fanatic, *prea curajos* înseamnă imprudent, *prea îndrăzneț* înseamnă impertinent, *prea amabil* înseamnă laș sau ipocrit, *prea optimist* înseamnă nerealist, *prea principal* înseamnă încăpățânat, *prea încrezut* înseamnă îngâmfat, *prea bun* înseamnă nedisciplinat, *prea iubitor* înseamnă sentimental, *prea corect* înseamnă legalist, *prea autoritar* înseamnă dictator, *prea independent* înseamnă disident etc.

Așadar, „nu fi prea neprihănit” — nu fi fanatic și nu căuta să pari ceea ce nu ești —, dar „caută să fii evlavios”, căci „evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Tim. 4,7.8).

Aron Moldovan este secretarul Uniunii.

Adevăr

Pornografie, crimă, homosexualitate... și multe altele; însă mă opresc aici pentru că hârtia suportă orice, dar nu suportați dv., nu suport eu... Totalul „invențiilor” imoralității atinge o cifră importantă și în continuă creștere. Această sete de „cunoaștere” fără limită este un drog în care se pare că s-a convertit toată energia mulțimii acestui sfârșit de mileniu.

Și totuși, nu demult, Liviu Rebreanu, după ce descriese drama în stil orășenesc a eroului său Ion, concluziona că, *până atunci, încă nu se auzise de așa ceva într-un sat ardelenesc*. Citind despre acele vremuri „naive”, nu pot să nu mă întreb ce este cu noi acum.

Mi-amintesc de femeile în vârstă ale satului meu care, atunci când auzeau scârțâitul porții anunțând că bărbații lor se-ntorceau acasă, se înveleau cu năframa ca semn de respect și cinste. Nu vreau să polemizez aici despre necesitatea emancipării femeii și despre aspectele pozitive ale acestei inițiative, ci doar să confrunt realitatea bunicii mele cu aceea a generației mele, care votează azi pentru pornografie, cluburi de noapte, homosexualitate... Și ne desparte doar o generație! Ce s-a schimbat a fost rapid, precis, complet și ireversibil.

Istoria demonstrează că aproape tot ceea ce inițial a fost de neconceput, de neacceptat, ce ar fi stârnit oprobiul întregii societăți, a devenit pe parcurs o componentă a gândirii, apoi o realitate inițial ciudată, dar, în final, acceptată și declarată normală.¹

Cum a fost posibil? Conspirația care a angajat forțele imense ce au plămădit moralitatea (sau imoralitatea) noastră prezentă trebuie să

urmeze un proiect magnific, a cărui descoperire rivalizează cu cele mai fascinante intrigi din istoria omenirii. Deși uimitor de complexă în efectele sale, genialitatea acestei strategii este demonstrată de schema sa de acțiune extrem de simplă. Această simplitate îi oferă și garanția unei acțiuni sub camuflaj, deoarece pentru mulți pare aproape imposibil ca efecte atât de mari să aibă la bază cauze atât de comune. Articolul de față este doar o provocare la descifrarea principiilor de funcționare ale acestei opere nefaste.

Sistemul organic al adevărului (Iacov 2,10)

Enunțarea celor zece precepte ale moralității umane la Sinai demonstrează faptul că Adevărul se exprimă și funcționează în sistem, și nu în singularitate. Lucrul în sistem are două caracteristici:

a. integralitate – oferind o valoare maximă tuturor componentelor sale;

b. interacțiune – creând valori noi prin acțiunea reciprocă a poruncilor divine între ele.

a. Integralitate. „Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate” (Iacov 2,10). Porunca „să nu minți” îl va ucide pe omul care își propune să respecte doar această poruncă. Pentru hoț, ucigaș, adulter etc., minciuna este vitală. E necesar ca toate celelalte porunci (adevărul față de proprietate, viață sau dragoste etc.) să fie respectate, pentru ca interzicerea minciunii (adevărul față de cuvânt) să poată avea efect. La fel se întâmplă cu fiecare dintre cele zece porunci în relația lor cu celelalte.

Ellen White confirmă gândul acesta atunci când compară Adevărul cu un lanț format din verigi unite cu grijă una de alta.² Ea sugerează imaginea funcționării în sistem, atunci când afirmă că lanțul astfel obținut nu e mai tare decât cea mai slabă dintre verigile (principiile) lui.

b. Interacțiune. Pentru a ilustra această caracteristică, să ne imaginăm un incendiu împotriva căruia se acționează concentric cu jeturi de stingere. În același fel, cumulara forțelor particulare ale principiilor divine este singurul cadru care poate produce declanșarea *forței complete* a Adevărului. Lipsa vreunui principiu sau compromiterea lui diminuează, nu aritmetic, ci geometric, adevărul pe care-l susținem.

Spre exemplu, redescoperirea importanței Sanctuarului, a Sabatului sau a Spiritului Profetic oferă noi semnificații vechilor virtuți creștine (dragostea, dreptatea ș. a.) și aplicării lor în domeniul așa-zis secundar al comportamentului, vocabularului sau vestimentației...³ Astfel, dragostea este înțeleasă în cu totul alte dimensiuni de creștinul care trăiește recunoscând judecata de cercetare și închinarea sabatică, spre deosebire de protestantismul modern a cărui dragoste este lipsită de responsabilitatea escatologică.

În acest fel, *adventismul constituie o provocare pentru întregul creștinism. Nu doar pentru că readuce principii neglijate în sistemul moralei creștine, ci și pentru că apariția acestora modifică, în esență, preceptele care deja operau în creștinismul tradițional.*

Doctrina creștină acționează deci ca un organism al Adevărului. Acest organism devine eficient

100%

Valentin Dănăiață

doar prin relațiile ce se stabilesc între poruncile divine care-l alcătuiesc.

Dificultăți în acceptarea Adevărului ca sistem

Aparent, teoria enunțată mai sus este general acceptată și nu aduce nimic nou. Dificultățile încep însă în momentul practicării acestui concept. Fiind preocupați de moralitatea personală, ne impunem corectarea deficiențelor noastre în ordinea gravității lor. Urgența priorităților ne obligă să scuzăm „micile noastre nerezolvări”, până când vom pune la punct „marile noastre păcate”. Consecința este faptul că ajungem să tolerăm o viață duplicitară, prin aparența marilor victorii morale, care ascund o viață plină de eșec în aspectele pe care am ales să le considerăm mai puțin importante.

Nu-i așa că am avea probleme de conștiință mai mici dacă ar trebui doar să mintim decât dacă ar trebui să călcăm Sabatul? Și nu cunoaștem noi senzația că „nevinovatele” noastre înșelătorii sunt mai ușor de iertat decât o înjurătură?

Deci iată-ne prizonierii unei gândiri preferențiale între principiile Adevărului... Și geniul satanic a știut lucrul acesta...

Consecințele pe termen lung le-a consemnat istoria. În Evul Mediu au apărut cărți penitențiale, în care păcatele erau clasificate ca mari și mici, ca păcate mortale și păcate scuzabile etc. Ca urmare, nu mai există un *tot*, un sistem care lucrează prin interacțiunea tuturor componentelor în mod egal... Există o breșă în această unitate, lanțul fiind acum format din principii mai importante și mai puțin importante

sau, cu alte cuvinte, zale mai tari și zale mai slabe... Ce lanț jalnic!

Ellen White avertizează să nu coborâm nivelul nici uneia dintre cerințele divine cu privire la noi. „Nici o ramură a adevărului, care a făcut din adventiștii de ziua a șaptea ceea ce sunt ei azi, nu trebuie să fie slăbită.”⁴

Calul troian: adevăr păstrat, putere pierdută

◆ Când „adevărul este așezat într-un cadru fals, [...] se creează condiții pentru erori prin neglijarea adevărului prezent”⁵

◆ „Toate adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu erau de la El. Dar aceste pietre inestimabile fuseseră fixate într-o garnitură greșită. Lumina lor prețioasă a fost făcută să slujească rătăcirii. [...] Pus în legătură cu rătăcirea, adevărul ajutase cauzei vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului.”⁶

◆ „Lucrurile mici au o influență importantă asupra marelui întreg.”⁷

Nu este ciudat că nici un prototip al apostaziei religioase sau al compromisului moral nu a început printr-un atac direct împotriva valorilor fundamentale vizate în final? Există un alt domeniu din care se declanșează atacul. Un domeniu care aparent nu are nimic în comun cu exigențele poruncite de marele Adevăr pe care poporul lui Dumnezeu este chemat să-l apere... Domeniul uitat al lucrurilor „nerelevante” pentru biserică, al lucrurilor care nu ne zdruncină conștiința când sunt distruse...

Aceste domenii sunt alese datorită caracterului lor subiectiv, care iese de sub autoritatea directă a poruncii. Sunt domenii în care fiecare este invitat să-și exprime

individualitatea, în care atitudinile nu sunt supuse autorității literei, ci autorității spiritului. Astfel, nu regula omenească hotărăște de unde începe păcatul în acumularea de bunuri sau în onoare lumească; nu ea decide dacă cineva regretă sincer păcatul sau nu.

Efecte mari, cauze mici

Mă înfior la gândul că dezastrul stăpânirii demonice poate începe cu „nebulii nevinovate”⁸ ... sau că bazele apostaziei creștinismului imperial din secolul al patrulea s-au pus prin „amăgirile prosperității și ale onoarei lumești” însoțite de lipsa unei serioase „convingeri despre păcat”.⁹ Nici urmă de tentativă împotriva închinării adevărate sau a lucrării mântuitoare a Domnului Isus. Nimic deocamdată... Și acest deocamdată are o valoare teribilă!

Dumnezeu creează un cadru pentru Adevăr. Elementele constitutive se sprijină reciproc. În acest cadru există o logică, un sens al existenței principiilor divine.

De pildă, dacă închinarea Sabatului ne învață ce e adorarea exprimată în comportament, gândire sau îmbrăcăminte în cadrul zilei sfinte, Sanctuarul întărește aceste exigențe, ducându-le dincolo de cadrul „zilei a șaptea”. El permanentizează aceste idealuri pentru o viață întregă, prin confruntarea directă și continuă a ființei umane cu lucrarea ispășitoare a Domnului Isus. În același sens, Spiritul Profeției creează un cadru istoric unic al adevărului prezent, care ne releagă de Cer printr-o experiență a îndreptării prin credință învățată și trăită prin odihna sabatică¹⁰ într-o relație cu Isus, Marele nostru Preot în Sanctuarul din cer.

Acesta este cadrul și acțiunea combinată a principiilor divine! Dați la o parte lucrurile numite de noi, *mici, neimportante*, sau despărțiți, în teorie sau în practică, principiile Adevărului, nelăsându-le să fie *una* în conștiința noastră, și ne vom trezi că, deși „adevărurile mari” vor rămâne aparent neatînse, ele vor părea ca niște arătări străni, pe care lumea se va bucura să le uite. Dacă mai apoi va dispărea vreunul, el va lipsi doar la numărătoare, dar nu i se va simți lipsa. Și totuși, ele n-au fost atacate de nimeni...!

◆ Ce rost mai are actul căsătoriei, dacă viața tinerilor dinaintea ei este identică cu viața de după? Nu pe drept se revoltă tinerii azi împotriva acestui simplu „petic de hârtie”? Pe vremea când se agitau sloganuri despre frumusețea unei dragoste fără limite, s-a pretins că se apără stabilitatea cuplului; azi, când se discută despre experiențe premaritale, se susține că se luptă pentru salvarea căsătoriei. Transformarea căsătoriei într-un „simplu petic de hârtie” este, deci, un efect secundar scăpat din calcul? Sau, din contră, este rezultatul final, urmărit de teoriile „salvatoare” de tipul celor amintite mai sus?

◆ Ce rost mai are închinarea, și în mod particular Sabatul, dacă justificările de azi tind să-i ofere tot mai mult un caracter invizibil – în postură, preocupări, vestimentație...? Pentru că, dacă tot nu trebuie să se vadă, atunci ce rost mai are să te lupti să faci deosebirea dintre o biserică și un club? Și dacă nu ne străduim să fim diferiți, atunci până

la urmă, de ce Sabat?

◆ Ce rost mai are Cuvântul, într-un morman de povești și literatură care bombardează mintea tânără cu întâmplări despre apa vieții sau pomul vieții, despre zâne bune, balauri, demoni și arătări spiritiste, despre care părinții trebuie să le dea explicații copiilor, zâmbind a complicitate: „Știi, ele nu sunt adevărate... dar pomul biblic al vieții, îngerii biblici și balaurul apocaliptic sunt marile realități ale credinței tale!” Să ne mai mirăm de ce Cuvântul nu impresionează noua generație? Mai e cazul să ne întrebăm unde este autoritatea irezistibilă a Verbului divin? Sau, din contră, e cazul să ne rugăm pentru iertare, pentru că, deși niciodată nu ne-am gândit, n-am vrut sau n-am rostit așa ceva prin cuvinte, totuși ne-am învâțat copiii să nu mai creadă...?

◆ Ce rost are Spiritul Profetic, când *eu* hotărâsc dacă unele părți sunt mai inspirate decât altele și *eu* decid clasificarea mesajului în porunci, sfaturi și păreri personale ale proorocului? Ce rost mai are proorocul, atunci când *eu* sunt mai mare decât el? Și din nou, în mod ciudat, nimeni nu se ridică împotriva profeției, dar ce a rămas din ea seamănă mai mult cu spiritul lui Nostradamus decât cu Spiritul Profetic al adevărului prezent...

Atacul nu este direct. El vizează zone aparent fără adresă directă, dar implicațiile surprind prin exactitatea lor...

„Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile; căci viile noastre sunt în floare” (Cânt. Cânt. 2,15).

E timpul să aducem adevărul în practica mărunță a fiecărei zile. Trebuie să înțelegem efectele nebanuite ale fiecărei decizii, fapte, poziții sau influențe pe care o generăm asupra Adevărului de a cărui păzire suntem răspunzători. „Cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate” (Iacov 2,10).

Este timpul pentru Adevăr 100%.

¹Un singur exemplu: homosexualitatea

• În secolul al XVIII-lea, era identificată cu sodomia și pedepsită cu închisoarea. În anul 1890, în S.U.A. erau închiși 224 de homosexuali și toți erau negri.

• În 1915 se fac studii asupra fenomenului și se afirmă că există homosexuali în toate orașele americane (deja devine o realitate care nu mai poate fi negată; trebuie să se țină cont de ea).

• În 1934-1935, dr. Magnus Hirschfeld propune ca homosexualitatea să fie considerată o boală și să nu fie pedepsită.

• În 1973, Asociația Americană de Psihiatrie șterge homosexualitatea de pe lista manifestărilor de dezordine mintală. În concluzie, nu mai e considerată o boală, ci e acceptată doar ca o altă opțiune sexuală; se afirmă chiar că deosebirea dintre homo și heterosexuali este tot atât de normală ca deosebirea dintre oameni în ce privește culoarea părului (nici măcar nu se amintește culoarea pielii, care ar trimite spre inferioritate rasială, ceea ce ar jigni „normalitatea” homosexuală).

• În 1979, are loc International Gay Pride Week, comemorare care afirmă privilegiul și mândria de a fi homosexual.

² *Mărturii*, vol. 2, pag. 627; *Testimonies*, vol. 4, pag. 445-446

³ *Mărturii*, vol. 6, pag. 397-398

⁴ *Mărturii*, vol. 6, pag. 23-24

⁵ *Counsels to Writers and Editors*, pag. 153

⁶ *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 228

⁷ *Îndrumarea copilului*, pag. 92

⁸ *Hristos, Lumina lumii*, pag. 241

⁹ *My Life Today*, pag. 36

¹⁰ Evrei 4,9-11

Valentin Dăniață predă la Institutul Teologic Adventist.

Formidabil! Ce dar!

De ce nu strigăm de bucurie?

George Reid

Iată-ne în culmea fericirii, cu ochii mari, ținând în mână darul inestimabil. Suntem îndreptățiți – declarați neprihăniți în fața curții de judecată a veșniciei. Prin sângele Domnului Hristos, suntem împăcați. „Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea“ (Rom. 5,11).

Când Îl alegem pe Domnul Hristos, când ne prindem de El cu însăși voința și viața noastră, El ne atribuie toate meritele vieții, morții și învierii Sale, într-un act atât de autoritar, încât toate planurile unui milion de demoni sunt zădărnicate.

Din peștera întunecată a păcatului, a cărei răcoare începe încă de la porțile Edenului, suntem aduși acum în deplină armonie cu Creatorul nostru. O senzație plăcută de căldură ne inundă viața. Ne scoatem hainele murdare țesute de om și îmbrăcăm haina strălucitoare a desăvârșirii Sale. (Îndrăznesc să folosesc cuvântul acesta? O, da, așa este în toate detaliile. Desăvârșirea Domnului Hristos – acum atribuită nouă printr-un act biruitor al harului.)

Imaginați-vă ce bucurie! Suntem transformați, într-o singură clipă, din oameni săraci, morți de foame pe cărările pământului, în posesori ai unei bogății nemăsurate, înnobilați, făcuți moștenitori împreună cu Domnul Hristos în Împărăția slavei Sale care cuprinde tot universul.

Cum se întâmplă aceasta? Este împlinirea cuvintelor mângâietoare ale Domnului Isus: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția“ (Luca 12,32).

„Aleluia!“

Mai întâi, desertul

La această masă mare, totul este inversat. Este masa dată de Dumnezeu, nu de noi. Cum vrea El, nu cum vrem noi. Și desertul este servit la început. Supă, salată și feluri de mâncare consistente, toate există, dar mai întâi vine desertul. La început, avem pace cu El, pace deplină cu El. A trecut domnia friicii copleșitoare, povara ca de plumb a vinovăției. Razele dimineții de aur se revarsă peste dealuri și intră în viața noastră.

Desigur, mai există nori – nori care, uneori, plutesc negri, grei și apăsători. Dar suntem liberi. Nu mai suntem în robia păcatului și a lui Satana. Suntem liberi! Liberi! Indiferent ce furtună se abate asupra lumii noastre, stăm în picioare în bătaia vântului. Dincolo de furtună, ochiul credinței zărește vestitorii unei zile mai bune. Suntem eliberați de momentele de neliniște cauzate de ignoranță și învăluite într-un viitor nesigur. Știm cum se va sfârși totul, iar acel sfârșit, așa cum spune David, este „mai dulce decât mierea, decât picurul din faguri“ (Ps. 19,10).

Nu vă sare inima din piept de atâta bucurie? Auzim strigătele

prizonierului, care a fost mult timp în robie, dar acum este eliberat. Și realitatea este că acest prizonier era vinovat de acuzațiile care i s-au adus. După orice normă juridică acceptată, el merită exact ceea ce primește și, potrivit cu toate principiile morale, ar trebui să sfârșească într-un loc cât se poate de rău. Dar acum tot tabloul acesta s-a schimbat. Noi eram vrăjmașii, cei care priveam încruntați la Dumnezeu din peșterile păcatelor noastre, absorbiți de eul nostru, cei care scuipam blasfemii din gura noastră nelegiuată, cei care dădeam vina pe El pentru tragediile vieții, cei care juram că într-o zi ne vom răzbuna și care îl reflectam, într-adevăr, pe Lucifer, atât în atitudine, cât și în purtare. Ce straniu că ființe nobile, create chiar după chipul Creatorului, se pot înjosi până la acest nivel!

Secretul vieții de creștin sfințite se află în biruința Domnului Isus.

Chiar în clipa aceasta, Însuși Creatorul, mișcat de compătimire, vine și Se oferă ca jertfă, ca asupra Lui să fie puse consecințele revoltei noastre. El suferă, în locul nostru, rușinea nimicirii prin moartea veșnică, sfârșitul legitim al acestei degradări. Priviți această iubire pe care nimeni nu poate să o înțeleagă vreodată! Pe când eram încă vrăjmași, Hristos a murit pentru cei nelegiuți.

Am fost chiar așa de răi?

Cea dintâi tactică a lui Satana este să ne convingă că limbajul acesta este prea exagerat și patetic, că imaginea aceasta nu prea ni se potrivește. Noi suntem oameni cinstiți, spălați, aranjați și îngrijiți, așa cum ne-au văzut întotdeauna semenii noștri. Din punct de vedere pur omenesc, așa pare să fie.

Dar ce se întâmplă atunci când întorcem moneda și o privim din

Acest articol este rezumatul unui mesaj devoțional prezentat cu ocazia Comitetului Anual al Conferinței Generale, din 1996, la San José, Costa Rica.

perspectiva lui Dumnezeu? Spre deosebire de toți cei cărora li s-a adus vreodată închinare ca zeii, singurul Dumnezeu adevărat Se descoperă ca fiind de o moralitate infinită. Caracterul Său impecabil constituie etalonul pentru tot ce este bine sau rău. În civilizația contemporană se insistă asupra faptului că moralitatea este relativă și determinată de cultura locală și că termenii ca „bine” și „rău” nu mai pot fi acceptați într-o societate corectă. Dar binele și răul sunt la fel de neschimbatore ca și caracterul lui Dumnezeu.

„Toate căile Tale sunt neprihănite.” În cazul nostru, verdictul este: „Vinovat, acuzațiile sunt adevărate”. Doar atunci când vom înțelege cât de adâncă este groapa din care am fost ridicați, vom putea începe să înțelegem cât a costat scoaterea noastră din ea. Dar, în cazul nostru, motivul de slavă constă în faptul că aceia cărora li s-a iertat mult iubesc mult. Pe această temelie se construiește viitorul persoanei îndreptățite.

Dar atenția ne este distrasă așa de ușor

A doua stratagemă a lui Satana este să împingă spre fundal tocmai lucrurile pe care le analizăm aici. El vrea ca drumul șerpuitor de la poala muntelui să ne ocupe atenția atât de mult, încât niciodată să nu ajungem pe înălțimile de pe care ne vine ajutorul. Toate aceste lucruri – cele mai multe dintre ele fiind bune – ne fac să ne purtăm ca și cum Mântuitorul ar fi ajuns doar un personaj istoric, un învățător minunat care a trăit într-un timp și într-un loc îndepărtat, de la care primim inspirație, dar care nu este chiar centrul vieții noastre astăzi.

În asemenea condiții, sentimentul că suntem pierduți dispare printre miile de îndatoriri urgente, ducem o viață foarte activă, iar lucrurile importante cad victimă celor urgente.

Advenștii sunt cunoscuți în toată lumea mai mult ca oameni activi decât ca oameni care gândesc.

Și Domnul Isus a fost activ, dar exemplul Său trebuie să ne învețe cât de necesar este să menținem umblarea cu Dumnezeu drept obiectivul principal al vieții noastre. Atunci Duhul Sfânt poate să-și aducă la îndeplinire intențiile cu noi.

Să fim absolut practici. Care este planul lui Dumnezeu pentru creștinul îndreptățit, care își dă seama, acum, de însemnătatea bogată a deținerii unui asemenea dar? Învățătura Scripturilor este la fel de clară în această privință, ca și cu privire la sacrificiul mântuitor al Domnului Hristos. Planul lui Dumnezeu este să transforme acest om într-un serv al lui Dumnezeu consacrat, sfințit, plin de bucuria mântuirii.

Mulți dintre noi nu înțeleg

O confuzie nenecesară cu privire la îndreptățire și sfințire persistă printre advenștii de ziua a șaptea. Aproape fiecărui membru al bisericii îi este familiară bine cunoscuta afirmație a sorie White, că „sfințirea este lucrarea unei vieți întregi” (Selected Messages, cartea 1, pag. 317). Această afirmație este adevărată, însă Ellen White nu a intenționat niciodată ca ea să fie o definiție absolută. Ea reprezintă doar o parte din învățătura biblică despre sfințire. În scrierile sale, sora White dezvoltă înțelegerea acestei

experiențe.

Și totuși, pe această afirmație, mulți din poporul lui Dumnezeu au construit un ansamblu bizar de noțiuni teologice, care promovează ideea că există un proces de perfecționare care durează toată viața și de care depinde, în cele din urmă, primirea noastră de către Dumnezeu. Deoarece viața se întinde înainte, acest proces înseamnă un regres permanent al siguranței cu privire la mântuire. Primirea deplină de către Dumnezeu pare să se afle la capătul de sus al unei scări lungi, unde trebuie să ajungi printr-un efort răbdător, perseverent. Adevărul că suntem primiți prin credință, pe baza jertfei Domnului Hristos, și că această acceptare divină rămâne valabilă în dreptul nostru atâta timp cât Îl iubim și Îi servim pare să-și piardă importanța. În locul lui, apare un program de ameliorare meritorie a stării noastre morale. Pe măsură ce urcăm scara vieții, pe care, într-adevăr, toți trebuie s-o urcăm, înaintăm cu pași nesiguri, de teamă că un pas greșit ne-ar putea costa progresul pe care l-am făcut, poate chiar viața veșnică.

Apelurile serioase ale sorie White de a crește în viața creștină și îndemnul ei de a rămâne aproape de Domnul Hristos sunt străbate într-o solie a nesiguranței. Ca rezultat, ceea ce ar trebui să fie un drum al Evangheliei siguranței este

invadat de oameni angajați în competiție, prinși într-un program de eforturi purtătoare de merite. Ni se spune că, în acest program, orice succes vine de la Domnul Hristos, așa că e hristocentric. Dar, cu tristețe, pe marginea drumului se află pelerini care au abandonat, în disperare. Mai mult decât atât, disperarea degenează în compararea cu alții, care aduce la tăcere ultimele cântări de bucurie. Unii pur și simplu se dau bătuti și apoi dispar.

Spre înțelegerea corectă

Noi acceptăm pe deplin adevărul că locul nostru în planul lui Dumnezeu este garantat doar prin rămânerea noastră continuă în Domnul Hristos. Este posibil să cădem. Epistola către Evrei ne sfătuiește să ne îndemnăm „unii pe alții, în fiecare zi... pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (Evr. 3,13.14). Însăși Biblia oferă exemple clasice și suntem avertizați dinainte.

Dar transformarea acestei posibilități într-un pericol care ne stoarce de puteri, în timp ce Domnul Hristos vrea să ne bucurăm în minunata veste bună, ne lipsește de bucuria pe care trebuie s-o găsim în serviciul Său. Nici o înțelegere adevărată a mântuirii nu poate include ideea că noi contribuim la mântuirea noastră. Apelul lui Pavel de a ne duce mântuirea până la capăt cu frică și cutremur nu sugerează niciodată mai mult decât a ne duce la bun sfârșit angajamentul față de Domnul Isus, căzând la piciorul crucii, apoi ridicându-ne la o viață nouă. Faptele de ascultare nu au nici un merit în ele însele, ci doar arată sinceritatea noastră în serviciul Său.

De fapt, Noul Testament vorbește atât despre îndreptățire, cât și despre sfințire, ca fiind lucrări aduse deja la îndeplinire. După ce analizează trecutul dezagreabil al unora dintre credincioșii corințeni, apostolul Pavel scrie: „Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați

fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Cor. 6,11).

De fapt, cei doi termeni, îndreptățire și sfințire, au, uneori, același înțeles. În învățătura biblică, există, totuși, o ușoară deosebire între ei. Așa cum îndreptățirea schimbă starea noastră de la păcat la sfințenie, tot astfel sfințirea descrie o schimbare de la păcătoșenie la sfințenie. Dar ambele reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, numai a Sa, prin care El ne dă putere.

Atunci când Scripturile vorbesc despre actul prin care Dumnezeu ne îndreptățește, modelul obișnuit este ca acesta să fie urmat de acțiunea prin care El ne sfințește. Evanghelia, care cuprinde ambele acțiuni ale lui Dumnezeu, îndreptățirea și sfințirea, prezintă viața transformată ca fiind rezultatul final al acestora.

Nici o înțelegere adevărată a mântuirii nu poate include ideea că noi contribuim la mântuirea noastră.

Secretul vieții de creștin sfințite se află în biruința Domnului Isus. La Ultima Cină, care prevestea moartea Sa, Domnul Isus i-a asigurat pe ucenici cu aceste cuvinte: „Îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33). Iar din această biruință, se revarsă un râu de putere eliberatoare. Ca adventiști, preocuparea noastră față de biruința asupra păcatului are o temelie biblică solidă – în primul rând, pe Domnul Hristos, biruitorul, care împărtășește marea Lui putere cu cei care calcă pe urmele Sale. „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4,4).

Ce schimbare decurge de aici?

Acum că ne-am referit la marea adevăr despre ceea ce se întâmplă

celui care umblă în Domnul Isus, trebuie să punem întrebarea: „Ce schimbare decurge de aici?” Nu cumva vorbim despre o teorie aridă – o divagație teologică ce parcă nu-și găsește niciodată un scop?

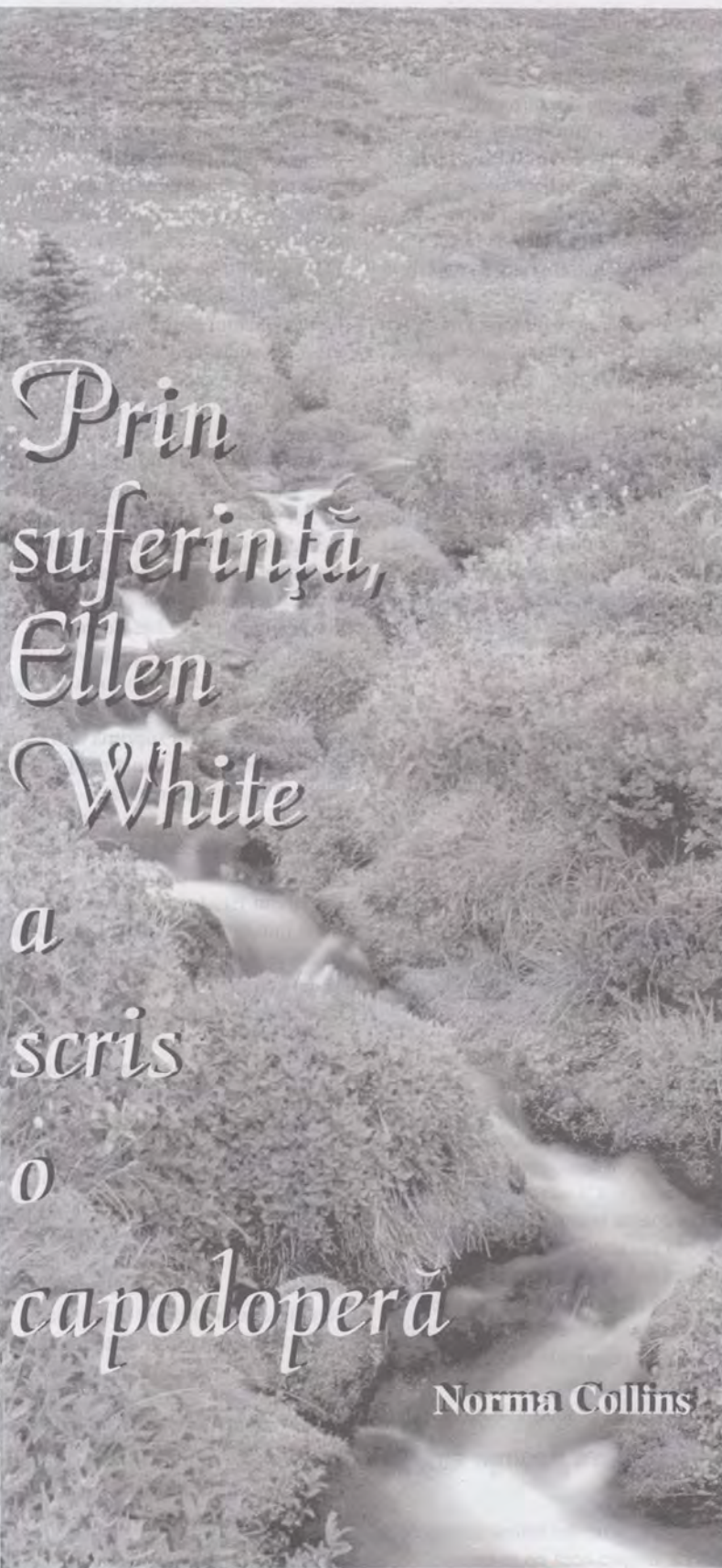
Adevărata sfințire este darul lui Dumnezeu, al harului Său care împuternicește, lucrarea Duhului Sfânt în inimile consacrate Domnului Isus. Priviți-L cum dă la o parte egoismul nostru firesc, transformându-ne viața. Nu este un exemplu de teologie confuză.

Care sunt dovezile? Căminurile în care domnește pacea, în care compasiunea caldă mijlocește între soți, chiar atunci când deosebirile de vederi caută să dezbină; copiii care aleargă să se prindă puternic, cu încredere de gâtul tatălui și de cel al mamei; oameni care arată o preocupare sinceră față de vecini, prieteni și străini care au nevoie de ajutor. Căutați daruri înfloritoare ale Duhului Sfânt, oameni răbdători și atenți. Duhul Sfânt suprimă bârfa și critica, prin care se caută mulțumirea de sine. El face să crească generozitatea pe ruinele fostei lăcomii, promovează cinstea în muncă. Puterea sfințitoare a Domnului Hristos ne conduce să luăm inițiativa de a căuta împăcarea cu cei pe care poate că i-am rănit și să devenim exemple vii de ceea ce înseamnă a-L reprezenta pe Domnul Hristos.

Probabil că ne întrebăm: Este posibil lucrul acesta pentru oameni muritori? Prin putere omenească, nu; dar prin puterea crucii, da. A cădea în mâinile Domnului Isus este bucuria supremă pentru toată veșnicia. Și El ne dă toate acestea, deși suntem oameni slabi. Să-L cerem pe El acum, astăzi, mâine și până când arătarea Sa va umple cerul dinspre răsărit, iar peregrinajul nostru se va termina, în sfârșit.

George Reid este directorul Institutului de Cercetări Biblice, la Silver Spring, Maryland.

Adventist Review, 13 august 1998

Prin
suferință,
Ellen
White
a
scris
o
capodoperă

Norma Collins

UN SECOL

Cu multă nerăbdare, Ellen White a deschis pachetul voluminos care îi fusese adus în seara aceea de la editura Pacific Press. A ridicat cartea nouă din cutia de carton și s-a lăsat îmbătată de mirosul de cerneală tipografică și de pielea nouă. În sfârșit, cartea despre viața Domnului Hristos era o realitate!

Aceasta se întâmpla pe 10 decembrie 1898, la Cooranbong, Australia.

Îmi imaginez că, înainte să-l deschidă, sora White a ținut volumul în mână timp de câteva secunde și i-au venit în minte toate greutățile prin care trecuse ca să ajungă clipa aceasta.

Cu patruzeci de ani înainte, în 1858, ea scrisese volumul 1 din *Spiritual Gifts* (Daruri spirituale), prima expunere scrisă a viziunii despre marea luptă, pe care o primise la Lovett's Grove. Mai mult de 50 dintre cele 219 pagini ale cărții se concentrau asupra vieții Domnului Hristos. În 1876 și 1877, ea a rescris și a lărgit descrierea vieții și lucrării Domnului Hristos, așa încât aceasta cuprindea 640 de pagini în *The Spirit of Prophecy*, volumele 2 și 3. Până în anii 1890, sora White amplificase această descriere și mai mult, asigurând material pentru ceea ce urma să devină trei cărți: *Thoughts from the Mount of Blessing* (Cugetări de pe Muntele Fericirilor), *Christ's Object Lessons* (Parabolele Domnului Hristos) și noul volum, aflat în mâinile ei.

Acum, în 1898, după ce lucrase la manuscrisul despre viața Domnului Hristos de-a lungul întregii sale prezențe în Australia, cartea era o realitate. Efortul, suferința și boala care însoțiseră proiectul acesta au fost încununate, însă, de o carte de care Ellen White avea toate motivele să fie încântată.

Cât a costat-o pe Ellen White

Aproape imediat după ce a sosit în Australia, în 1891, Ellen White se îmbolnăvise de ceea ce era, probabil, artrită reumatoidă. Săptămână după săptămână, atunci când se străduia să scrie, durerile creșteau. Într-o

DE BINECUVÂNTĂRI

scrisoare adresată fratelui S. N. Haskell, la puțin timp după ce ea se îmbolnăvise, citim: „Scriu acum despre viața Domnului Hristos, activitate care mi-a adus multă mângâiere și binecuvântare. Poate că sunt paralizată tocmai ca să fac această lucrare neglijată atâta timp.”¹

Sora White se mutase în Australia la insistența Conferinței Generale de a lucra pentru biserica nou înființată pe acest continent, deși judecata ei îi spunea că ar fi trebuit să rămână în America de Nord. Dar cum putea să lucreze, când o suferință intensă îi limita activitatea fizică? La început, s-a simțit descurajată și s-a supărat din cauza suferinței sale și a inactivității impuse. Curând, însă, și-a dat seama că boala aceasta făcuse parte din planul lui Dumnezeu. Domnul nu o părăsise niciodată; experiențe prețioase fuseseră întreprinse ca niște „fire de aur” cu această boală grea.²

Cuvintele următoare i-au fost scrise fratelui O. A. Olsen, președintele Conferinței Generale, la Battle Creek, Michigan: „Săptămâna aceasta am primit putere să încep să scriu despre viața Domnului Hristos... Tremur de teamă ca nu cumva să stîrbesc marele plan de mântuire prin cuvinte de rând.”³

Pe măsură ce boala s-a agravat, Ellen White n-a mai putut să-și ridice picioarele de jos decât cu multă suferință. Cele mai mari dureri le avea la spate și la solduri. Doar brațul drept, de la cot în jos, nu o durea - era brațul cu care scria. Odihna la pat n-a fost de mult folos: nu putea sta întinsă mai mult de două ore, fără să fie întoarsă în altă poziție. Unele dintre persoanele care o îngrijeau au spus că ea nu va mai merge niciodată.

Un caracter invincibil

Dar, din copilărie, sora White fusese înzestrată din plin cu perseverență. Când ceva părea imposibil, ea continua să încerce până când își atingea scopul.⁴ Același spirit perseverent a făcut-o în stare să continue să scrie despre viața Domnului Hristos de-a lungul multor luni de suferință. A reușit chiar să

accepte să fie programată să vorbească, deși, uneori, a trebuit să predice stând pe scaunul pe care era adusă de la trăsura până la amvon. Dar ascultătorii ei erau binecuvântați și ea însăși era binecuvântată în timp ce își prezenta mărturia.⁵

Ajutoarele ei îi puneau perne pe scaun, ca ea să poată scrie. A fost făcut un cadru de lemn capitonat, pe care își putea rezema mâinile pe o pernă de cauciuc, ca să scrie. Suprafața tare așezată deasupra genunchilor îi permitea să scrie uneori timp de mai multe ore, fără să trebuiască să-și schimbe poziția.⁶

Pe lângă faptul că lucra la manuscris, sora White avea de scris, de asemenea, solii de sfătuire pentru persoane și instituții din toată lumea, așa cum Dumnezeu îi dădea lumină. Ca rezultat, scrierea cu privire la viața Domnului Hristos s-a prelungit de la luni, la ani de zile.

După multe luni de suferință, ea i-a rugat pe cei apropiați să o unghă și să se roage pentru vindecarea ei. În acest timp de meditație adâncă asupra subiectului rugăciunii pentru cei bolnavi, ea a scris ceea ce a format, probabil, baza capitolului intitulat „Rugăciunea pentru cei bolnavi”, din cartea *Divina vindecare*. Pe 20 mai 1892, frații A. G. Daniels și G. C. Tenney împreună cu soțiile lor, precum și frații Stockton și Smith s-au rugat ca Domnul să o vindece. După un timp de rugăciune stăruitoare, i-a fost „alinată” suferința, dar ea nu a fost vindecată și s-a mulțumit să aștepte ca Domnul să lucreze în favoarea ei.⁷

A găsit timp să scrie

Când accesul de reumatism a început să treacă, ea a putut avea mai multă libertate să călătorească și să vorbească. Activitatea crescută și programul încărcat însemnau că lucrarea de scriere a cărții era întârziată, uneori. Scrisori urgente traversau, dintr-o parte în alta, Oceanul Pacific, între Ellen White și editura Pacific Press, care urma să publice cartea.

În 1897, ea mărturisea, în jurnalul său: „Când scriu despre viața Domnului Hristos, trăiesc emoții

foarte puternice. Uit să respir așa cum ar trebui. Nu pot suporta intensitatea sentimentelor care mă cuprind când mă gândesc la ce a suferit Domnul Hristos în lumea noastră.”⁸

În timp ce noul volum se apropia de terminare, secretara sorei White, Marian Davis, i-a scris astfel lui William C. White: „Dacă mi-ai oferi, personal, o mie de dolari pentru lucrarea care a fost făcută la această carte în ultimele câteva săptămâni, nu m-aș uita la ei. Niciodată nu mi-am dat seama de puterea simplității și a conciziei, așa cum am făcut-o de când am început această lucrare... Când mă gândesc la multele mii de cititori ai acestei cărți, vreau să fie cât mai puține nedesăvârșiri omenestii care să-i strice frumusețea divină.”⁹

Ultima parte a voluminosului manuscris a fost trimisă la editură către sfârșitul lui martie 1898.

Un secol mai târziu, acest volum rămâne una dintre cele mai renumite cărți scrise vreodată despre viața Domnului Hristos - tradusă în peste 50 de limbi și citită de milioane de oameni din toată lumea.

La doi ani de la publicarea ei, sora White scria: „Dumnezeu ar vrea să vadă cartea *Hristos, Lumina lumii* în fiecare cămin. Această carte conține lumina pe care El a dat-o cu privire la Cuvântul Său. Aș vrea să le spun evangheliștilor noștri cu literatură: ‘Mergeți la lucru cu inima înmuiați și supuși prin citirea vieții Domnului Hristos. Beți mult din apa mântuirii, pentru ca ea să fie, în inima voastră, asemenea unui izvor viu, care curge ca să învieze gata să piară’.”¹⁰

¹ Arthur L. White, *Ellen White: The Australian Years* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1989), pag. 30.

² *Ibid.*, pag. 33.

³ Ellen G. White, *Selected Messages*, cartea 3, pag. 115.

⁴ A. L. White, pag. 31, 32.

⁵ *Ibid.*, pag. 35.

⁶ *Ibid.*, pag. 37.

⁷ *Ibid.*, pag. 41.

⁸ E. G. White, pag. 118, 119.

⁹ Marian Davis către W. C. White, 11 apr. 1897.

¹⁰ A. L. White, pag. 393.

Norma Collins este director asociat al Ellen G. White Estate, la Silver Spring, Maryland.

Adventist Review, 24 decembrie 1998

(Ne)liniștea unei generații

Ion Buciuman

Gustul amar de acasă

Trag cu coada ochiului spre pasagerul din dreapta. Este dus pe gânduri și nu prea încântat de ceea ce-l frământă. Mașina se strecoară printre casele răsfirate pe deal, iar la umbra gardurilor mai supraviețuiesc pete târzii de zăpadă. Un puști se zbenguie pe un mic derdeluș privat și pare foarte încântat de bucuria pe care i-o oferă această iarnă destul de

ciudată.

- Uite ce se bucură băiatul de peticul de zăpadă, parcă ar avea un munte întreg, zic și încerc să-l antrenez și pe tovarășul meu de drum.

El ridică încet din sprâncene și, fără prea mare entuziasm, începe să-și depece amintirile:

- Ehei, când eram ca el stăteam ziua întreagă la săniuș, dar acum parcă mi-e mult mai frig. Nu știu

de ce, dar m-am schimbat cu totul.

Apoi revine la tema lui de dinainte, care nu pare să-l entuziasmeze.

- Nu știu, dar uneori îmi vine nu știu ce să fac. Cum să te descurci, domnule, cu 250.000 de lei pe lună? Atât este ajutorul meu de șomaj. Și suntem patru suflete care trebuie să trăim din banii ăștia.

Tăcem de câteva minute bune și nici unul nu îndrăznește să mai zică ceva. Un fel de durere generalizată umple parcă spațiul dintre noi. Reluăm greoi firul discuției despre politică și tranziție, iar când pasagerul coboară, lasă încă în urmă un iz greoi, de amărăciune și obidă.

Și totuși, idealști...

Următorul client este un tânăr bine îmbrăcat și vioi și folosesc ocazia pentru a-l atrage în vorbă. Nu se lasă prea mult așteptat și discuția se încinge repede.

- Care este cel mai frumos lucru la care te gândești? Întreb eu, plin de curiozitate.

- Mie îmi place să mă gândesc la Dumnezeu, răspunde el, fără să stea prea mult pe gânduri.

Am impresia că este protestant, așa că mă interesez de convingeri.

- Sunt un credincios ortodox, precizează el, și îmi place să gândesc. Citesc Biblia și mă rog Domnului în fiecare zi. Cred că aceasta este cea mai mare plăcere pe care mi-o oferă viața.

Sunt surprins să aflu așa ceva. Nu-mi vine să cred.

- Să înțeleg că ai o viață devoțională serioasă? zic eu.

La care omul îmi vorbește despre întâlnirile sale cu un grup de alții ca el și cum se bucură ei de lucrurile simple și adânci pe care le oferă creștinismul trăit pe îndelete.

Acum e rândul lui să mă întrebe. Își aruncă ochii pe o fotografie la îndemână, făcută în timpul unei ceremonii de cununie.

- La care biserică sluiți, domnule? vrea el să știe și nu pare deloc surprins să afle despre ce fac eu.

- Dar care este textul dv. preferat? mă întrebă, parcă am fi la un interviu la radio.

Începe să-mi placă această joacă și-i spun că fiecare text pe care-l citeșc devine cel mai frumos, cel mai important și preferat. Dar el nu este mulțumit și insistă să mă refer la un text anume. Eu încep să recit Psalmul 23 și apoi ne lansăm într-o adevărată exegeză. Sunt aproape uimit.

- Ai, cu siguranță, și nemulțumiri, nu-i așa? vreau eu să știu.

La care el se apleacă spre mine și-mi spune răspicat:

- Da, domnule, mă nemulțumește la culme nedreptatea, în toate formele ei. Sunt profund mișcat de suferința omenească, mai ales a celor care ar putea fi scutiți de aceasta cu un pic mai multă minte și cunoștință. E prea multă durere gratuită pe lumea asta, zice el.

Apoi trecem la lucruri mai practice. Despre ce trebuie făcut, ce ar fi bine, ce ar fi rău și altele.

- Cred că fiecare ar trebui să se gândească și la alții, oricât de rău ar duce-o el. Sunt alții care o duc și mai rău.

Discutăm apoi despre binefacere, programe sociale și suntem de acord că, adânc în ființa noastră, este scrisă foarte clar nevoia de a-i iubi și de a-i ajuta pe semenii.

Când coboară, nu-mi dau seama când a trecut mai bine de un ceas și jumătate, și în mașină rămâne o parte din nota proaspătă și curată pe care o lasă sufletul lui de o noblețe evidentă. Mai sunt pe lume încă idealisti, domnule...

Tineri și (ne)liniștiți

Nu trece multă vreme și, în lumina farurilor, se profilează două siluete. Cu toate că abia s-a întunecat, necunoscuții nu sunt un subiect prea interesant. Ezit o clipă, dar umbrele fac semn insistent cu

mâna și, când mă apropii, nu par să fie prea periculoși, așa că opresc.

- Nu știm cum să vă mulțumim. Stăm de două ore aici, am înghețat de frig. Brrr, își freacă ei mâinile și se bucură de căldura primitoare.

Îi studiez cu discreție. Băiatul are părul prins la spate într-o coadă la modă, dar trăsăturile feței emană bunătațe și are o privire inteligentă. Aflu că este student la arte dramatice, la Budapesta. Cu toate acestea, vorbește perfect românește și chiar cu o anumită dicție specifică oamenilor de teatru. Începe să recite versuri din clasici și apoi trece la cele scrise chiar de el. E o încântare.

Pe banca din spate, domnișoara stă ghemuită între blănuri și parcă și-a mai revenit, dar nu îndrăznește să intre în discuție. O provoc cu o întrebare, dar băiatul se grăbește s-o scuze pentru dificultatea de a vorbi românește. Mă declar foarte mulțumit de bunăvoința ei de a vorbi pe limba mea și începe să-și dea drumul.

- Niște tineri frumoși ca voi cu siguranță că au și idealuri frumoase. Mi-ar plăcea să aud ceva despre ele.

Băiatul parcă abia a așteptat o asemenea întrebare. Se pare chiar că este exterem de încântat să-și afirme dorințele.

- Am de gând să înființez un teatru la Arad.

Și începe să-mi explice frământarea lui vizavi de marea neagră a inculturii care ne asaltează, în ciuda miilor de ore petrecute în fața televizorului. Tună și fulgeră împotriva muzicii rock și techno și, după înfățișarea lui, nu-mi vine să cred că ar putea gândi ceea ce spune.

- Discoteca asta e o adevărată pacoste. Parcă te apucă plânsul când îi vezi cum se prostesc. Nu mi-ar plăcea niciodată să-mi invit prietena acolo. Nouă ne plac muntele și pădurea și cele mai bune amintiri sunt din drumețiile noastre. Tocmai ne întoarcem din Piatra Craiului. Izvoarele și stâncile sunt mai frumoase decât o sută de orașe, vrea el să mă convingă.

- Mie mi-ar plăcea să lucrez cu copiii handicapați. Sunt anul trei la medicină, dar mă atrage mai mult asistența socială, îndrăznește, în sfârșit, să-și dezlege limba tânăra logodnică.

Sună așa de frumos și darnic aceste cuvinte, cu toată stângăcia exprimării lor în limba română.

Intrăm în oraș și trebuie să mai zăbovim câteva minute după ce am ajuns la destinație, ca să încheiem cumva această discuție de suflet înfiripată ad-hoc.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și director de tineret la Uniune.

**El este ca un pom
sădit lângă un izvor de apă,
care își dă rodul la vremea lui**

Psalmul 1, 3

Aș dori să studiez împreună cu dv. de ce creștea biserica din Faptele Apostolilor. În cartea Faptele Apostolilor găsim șapte mari principii. Atunci când sunt înțelese, ele vor produce o schimbare dramatică în viața și slujirea dv.

Aceste principii pot să dea o formă nouă vieții dv. Ele sunt principii biblice, își au rădăcinile în Scripturi. Ele s-au dovedit unelte pline de putere în primele secole. Și comunitățile din lumea întreagă care le aplică văd schimbări majore. Ori de câte ori aplică aceste principii, bisericile au succes în evanghelizare și creștere. Să examinăm aceste principii și să vedem care ar fi mijloacele ca să le aplicăm.

1. *Bisericile din Noul Testament care creșteau erau mânate de un simț al misiunii.* Cunoașteți istorisirea din Fapte 5,28-30. Apostolilor li se poruncește de către autorități să nu mai predice: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu mai învățați pe norod în Numele acesta? Și voi, iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră. Petru, drept răspuns, i-a zis: 'Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni'". „Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos” (Fapte 5,28.29.42).

Apostolii erau cuceritori, aveau o pasiune. Ideea de a vorbi despre Domnul Hristos îi captivase cu totul. Aceasta începe cu pastorul. Dacă dv. nu aveți o pasiune pentru oameni, atunci biserica dv. nu va crește. Dacă nu sunteți porniți spre evanghelizare, bisericile dv. nu vor crește. Dacă nu aveți o dorință arzătoare să vedeți femei și bărbați venind la Hristos, atunci bisericile dv. nu vor crește. Dacă cultivați o mentalitate de felul acesta: „A, aici nimeni nu vine, biserica noastră nu poate să crească”, nu, nu merge așa. Câștigătorii de oameni pentru ceruri sunt mânați, sunt cuceritori de o viziune. Ei cred că Dumnezeu i-a chemat să clădească Împărăția Cerurilor. Ei sunt plini de

De ce creștea biserica din

Faptele Apostolilor

pasiune pentru oameni.

Vă întrebați: „Bine, cum aș putea să aplic principiul acesta în biserica mea?” Iată o idee: invitați o dată la masă pe prezbiterii bisericii dv. și vorbiți-le despre pasiunea pe care o aveți să vedeți biserica crescând. Vorbiți-le despre evanghelizare. Puneți-le aceste întrebări: Ce am putea să facem mai mult ca să vorbim acestei localități despre Domnul Isus Hristos? Ce am putea să facem mai mult ca să-i avertizăm pe oamenii din localitatea noastră cu privire la revenirea Domnului Hristos? Cum putem să conducem comunitatea noastră într-o mărturie plină de curaj, pentru Domnul Hristos? Mergeți apoi la comitetul comunității. Studiați aceste principii din cartea Faptele Apostolilor. Și puneți deoparte prima parte a fiecărei ședințe de comitet ca să vorbiți despre câștigarea de oameni pentru ceruri. Și atunci când Domnul Hristos a aprins în sufletul vostru dorința pentru suflete, aprindeți-o și în sufletul altora. Vorbiți despre câștigarea de oameni.

Evanghelizarea este inima bisericii. Biserica Noului Testament era cucerită de evanghelizare.

2. *Apostolii au crezut că oamenii erau deschiși și că aveau să răspundă.* Ultimele patru versete din cartea Faptelor Apostolilor însumează întreaga carte: „Să știți, dar, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă Neamurilor, și o vor asculta”. Când a zis aceste vorbe, iudeii au plecat, vorbind cu

aprinde între ei. Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă, pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă, propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos” (Fapte 28,28-31). Apostolii credeau că Dumnezeu Își construiește prin ei biserica. Sa și că biserica va crește. În inimă și în minte trebuie să se întâmple mai întâi ceva, ca apoi să se întâmple în localitate. Atunci când pastorul este înflăcărat de misiune, atunci când el crede că Dumnezeu o să-i dea oameni pentru Împărăție, că oamenii vor răspunde când el va studia Biblia cu ei, că vor veni la prelegerile de evanghelizare și că vor lua hotărâri, Dumnezeu va onora acea credință. Iată ce încredere avea apostolul Pavel: „Să știți, dar, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă Neamurilor, și o vor asculta” (Fapte 28,28). Da, Evanghelia a fost trimisă Neamurilor, și ele o vor asculta, o vor primi. Ca biserica dv. să crească, trebuie să credeți.

În America, așa cum știți, oamenii de culoare au fost multă vreme ținuți în sclavie. Sclavia era o fărâdelege grozavă. Adesea, sclavii erau forțați să lucreze pe culturile de bumbac. Supraveghetorii îi băteau cu biciul ca să lucreze. Aceasta era o fărâdelege îngrozitoare împotriva umanității. Și acești sclavi negri au născut un nou gen muzical, așa-numitul negro-spiritual. De obicei, cel care era în față, primul care

Șapte mari principii de creștere a bisericii, în cartea Faptele Apostolilor

Mark Finley

culegea bumbac, începea să cânte. Și apoi toți ceilalți negri care culegeau bumbacul îl urmau. Sclavul din față cânta. „Am o mantie”. Și toți ceilalți negri strigau, cântau: „Am o mantie”. Apoi el cânta: „Am o harfă”. Și toți cântau: „Am o harfă”. Și apoi el cânta: „Am o coroană”. Și toți în urma lui cântau: „Am o coroană”. Și în felul acesta își descriau, își imaginau cerul. Apoi el cânta: „Am pantofi”. Dar știți, pantofii erau un simbol al statutului de alb, proprietar de plantații. Nici un sclav nu avea pantofi. Dar sclavii începeau să cânte: „Am pantofi”. Și stăpânul de sclavi, alb, așa se înfuria, că lua biciul și începea să-l bată cu biciul pe sclavul șef. Și îi spunea: „Mînți. Nu ai pantofi”. De obicei, sclavul se uita și spunea: „Stăpâne, stăpâne, nu am pantofi în picioare, dar am pantofi în minte”.

Dați unui om pantofi în minte și, într-o zi, o să aibă pantofi în picioare. Dați unui om libertate în minte și, într-o zi, o să fie liber și pe străzi. Pentru că scânteia fiecărei revoluții începe în minte. Înainte să se întâmpie în realitate, trebuie să vezi biserica plină în mîntea ta. Niciodată nu se va întâmpla în realitate, înainte să se întâmpie în mîntea ta.

3. Apostolii și ceilalți credincioși se rugau. Biblia spune, în Fapte 1,14: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciuni și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui”.

Avem, aici, grupe de rugăciune. Surori și frați, așa spune textul. Ei stăruiau, continuau, erau uniți. Iar atunci când trebuia să ia o decizie, versetul 24 spune: „Apoi s-au rugat”. În Noul Testament găsim adesea grupe mici adunate pentru rugăciune. Bisericile care cresc sunt biserici care se roagă. Eu nu vorbesc acum despre rugăciunea spontană. Nu vorbesc despre oameni care, pur și simplu, se roagă. Vorbesc despre o mișcare organizată pentru rugăciune. Vedeti, una este să le spunei oamenilor să se roage, și altceva să organizați grupe de rugăciune.

În Londra, înaintea campaniei noastre de evanghelizare, am cerut să avem o mie de persoane care să se roage în mod decisiv pentru prelegerile noastre. În München, înaintea campaniei de evanghelizare, am avut 27 de grupe de rugăciune. Înaintea campaniilor de evanghelizare de la Chattanooga și de la Orlando, am organizat grupe de rugăciune de mijlocire. NET '98 s-a pregătit în grupe de rugăciune foarte active. Vineri seara și în Sabatul care urmează, voi predica la Los Angeles, în fața unor mari adunări de membri laici. Le vom da foi de decizie și voi face un apel către toți cei prezenți să se roage, să mijlocească pentru orașul Los Angeles.

Sunt trei modalități de a organiza rugăciunea de mijlocire. Putem să avem un ceas al rugăciunii și diferite persoane își aleg orele la care doresc să se roage. Cineva va spune: „Mă

voi ruga între orele 5 și 6”. Aceasta nu înseamnă că trebuie să stea 60 de minute la rugăciune. În intervalul acela, să se roage atât cât dorește. Altceiva se va hotărî să se roage de la 10 la 11 seara. Sunt persoane care lucrează în schimbul de noapte. Acestea se vor putea înscrie, de exemplu, pentru orele de la 22 la 3. Vom pune un cadran, un ceas al rugăciunii, în holul adunării. Și 24 de ore pe zi, oamenii se vor ruga pentru orașul Los Angeles. Ei se vor ruga pentru ca Duhul lui Dumnezeu să Se reverse asupra orașului. Se vor ruga pentru ca cei cu inima curată să vină la prelegeri. Se vor ruga pentru fiii și pentru fiicele lor. Dumnezeu binecuvîntează mijlocirea.

A doua metodă de mijlocire: vom scrie nume. Numele foștilor adventiști, numele prietenilor și rudelor care studiază Biblia. Și vom căuta pe Domnul pentru ei, pe nume. Se vor aduna grupe mici și vor pune pe covor aceste foi cu nume. În volumul 7 din *Mărturii pentru biserică* (pag. 25), sora White vorbește despre aceste grupe de rugăciune. Ea spune: „De ce nu se adună doi sau trei împreună și să-L împlore pe Dumnezeu pentru mîntuirea unuia și apoi a altuia?”

Metoda a treia: În Sabat dimineața, în biserică, invităm pe membri să vină puțin mai devreme ori să rămână mai târziu pentru un timp special de rugăciune, ca să-L caute pe Dumnezeu.

Biserica din cartea Faptele Apostolilor era cucerită de pasiunea pentru misiune. Biserica din Fapte credea că oamenii vor răspunde. Biserica din Fapte se ruga.

4. Biserica din Fapte unea rugăciunea cu plănuirea. Biblia ne învață că Dumnezeu binecuvîntează planurile sfințite. În mod normal, biserica nu va crește fără ca pastorul să aibă un plan. Rugăciunea nu înlocuiește planificarea. Planificarea nu înlocuiește rugăciunea. Iată Fapte 18,10. Este un pasaj extraordinar.

Domnul vorbește apostolului Pavel și îi spune: „Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți facă rău: vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate“. Pavel se roagă și Dumnezeu îi spune: „Am mult norod în această cetate“. Ce face Pavel? „Aici a rămas un an și șase luni, și învăța printre corinteni Cuvântul lui Dumnezeu“ (vers. 11).

Pavel nu s-a mulțumit să intre în oraș și să aibă o campanie scurtă de evanghelizare. În cetate erau mulți oameni, Pavel avea un plan general pentru 18 luni și, în această perioadă de 18 luni, Pavel i-a învățat. Atunci când examinăm purtarea lui Pavel în Efes, în Corint și în Galatia, întotdeauna el a avut un plan general.

Să presupunem că m-ați invitat să vin în biserica dv. și că eu sunt expert în creșterea bisericii. Stăm jos împreună, și dv. veniți și îmi spuneți: „Frate pastor, ajută-mă ca biserica mea să cunoască o creștere explozivă“. Prima întrebare pe care vi-o voi pune va fi: „Spuneți-mi, vă rog, arătați-mi și mie care e planul dv. general pentru creșterea bisericii dv.“ Aș dori să-mi prezentați un plan scris. Care este planul dv. pentru următoarele trei luni? În ce fel ați plănuit să-i formați și să-i folosiți pe membri? În ce fel ați făcut planuri să ieșiți în lume? Ce prelegeri de evanghelizare ați plănuit?

Scoateți o bucată de hârtie. Puneți-vă singuri aceste întrebări. Cred că acest singur lucru, aplicat, va produce schimbări extraordinare. Acum este februarie. Ce veți face în luna martie? Scrieți. Ce veți face în aprilie? Scrieți. Ce veți face în mai,

ianie, iulie? Ce planuri aveți pentru cei care au căzut de la credință? Scrieți. Ce planuri aveți ca să-i cuceriiți pe tineri? Scrieți. Ce planuri aveți ca să-i formați pe membrii bisericii? Scrieți. Ce planuri aveți pentru adunări de evanghelizare? Scrieți. Câte persoane ați dori să botezați în campania de seceriș din septembrie? Scrieți. Visați visul lui Dumnezeu. Vedeți totul în mintea dv. Apostolul Pavel făcea planuri. El își lua calendarul, își schița un plan general.

5. În cartea Faptele Apostolilor, găsim o combinație între lucrarea personală și lucrarea publică. În cartea Faptele Apostolilor găsim foarte multă lucrare individuală. Filip stă de vorbă cu etiopianul. Petru stă de vorbă cu Corneliu. Pavel stă de vorbă cu Sila.

În Fapte 20,20, apostolul Pavel spune: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț, înaintea norodului și în case“. Vedeți ce spune apostolul Pavel? „V-am învățat înaintea norodului, deci în public, dar și în case, din casă în casă.“

Există un mare pericol în lucrarea adventistă. Lucrarea pastorală de astăzi este copleșită de datoriile administrative. În fiecare Sabat trebuie să predicați, trebuie să vă ocupați de finanțele bisericii, trebuie să vizitați pe membrii bolnavi, aveți trei-patru biserici de care vă ocupați. Dar nici o problemă; fiți recunoscători lui Dumnezeu, pentru că, în medie, un pastor filipinez are de la 12 până la 25 de biserici, în timp ce un pastor din Africa are de la 25 până la 35 de biserici. Și știți foarte bine că în acele părți ale lumii, în care avem mai puțini pastori, biserica crește mai bine. Nu înțeleg, dar acesta e adevărul. Biserica crește așa de repede!

Nu pot să vă spun nimic despre România, dar vă spun din experiența din America. Pastorul a devenit un mic administrator. Ca rezultat, îi rămâne din ce în ce mai puțin timp să facă lucrare din casă în casă. Foarte puțini pastori fac lucrarea din casă în casă, care trebuie să fie

făcută. Pastorii de succes studiază Biblia ei înșiși cu 10-15 persoane. Atunci când eram pastor, aveam trei biserici și, în fiecare săptămână, eu însumi studiam Biblia cu 15 persoane.

Nu-i puteți instrui și determina pe membrii bisericii să meargă și să lucreze din casă în casă, dacă dv. nu vreți să mergeți și să faceți lucrare din casă în casă. Nu-i puteți stimula pe membrii bisericii să facă ceea ce dv. nu sunteți dispuși să faceți. Ca pastori, dv. sunteți plătiți să câștigați oameni pentru ceruri. Sunteți plătiți ca să deschideți Biblia în fața oamenilor și să faceți apel la ei ca să fie mântuiți.

Chemarea cea mai înaltă a oricărui pastor este să deschidă Biblia, să vorbească despre Domnul Hristos și să-i conducă pe oameni la decizie, prin studii biblice. Apostolul Pavel făcea această lucrare din casă în casă. Apostolul Pavel îi vizita pe oameni acasă. Domnul Isus Hristos a făcut lucrare personală. Domnul Hristos S-a întâlnit personal cu Nicodim. Personal S-a întâlnit cu femeia de la fântână. Domnul Hristos S-a întâlnit personal cu tâlharul de pe crucea de alături, și ultima lucrare a Domnului Hristos a fost să-l pregătească pe acesta pentru cer.

Putem să ajungem așa de superdezvoltați, încât să părăsim lucrarea propriu-zisă a pastorului. Dar nu există nici o chemare mai înaltă pentru dv. ca pastori, decât aceea de a face lucrare personală. Cele mai grozave ilustrații pentru predică vin dintre oameni. Cele mai grozave predici din Sabat ale dv. nu se vor naște pentru că ați petrecut 15 ore cu verbe grecești, ci pentru că ați slujit cuiva care era bolnav de cancer și pe moarte. Sau pentru că ați vorbit unei femei care trecea prin experiența divorțului.

Unii predicatori, atunci când încep să vorbească, sunt ca un avion cu reacție sau ca o rachetă care se ridică direct în stratosferă. Și sunt așa de sus deasupra oamenilor, încât oamenilor nici nu le trece prin minte ce este în capul lor. Pe cine încearcă ei să impresioneze? Cele mai bune predici predicate vreodată sunt

predicate de predicatori care cunosc inima membrilor lor. Au mers alături de ei. Au plâns cu ei. Au strigat cu ei. Împreună cu ei au studiat Biblia.

În fiecare campanie de evanghelizare pe care o țin, chiar dacă ar veni zece mii de oameni, în fiecare zi pun deoparte un timp ca să vizitez pe unii dintre cei care vin. Trebuie să le iau pulsul. Trebuie să le înțeleg problemele. Ascultați: dacă luați în serios ce vă spun acum, aceasta va determina o schimbare a programului dv. de lucru. Nu veți mai putea face toate lucrurile pe care le făceați până acum și s-o mai puneți și pe asta. Lucrarea din casă în casă, lucrarea de prezentare a studiilor biblice, aceasta este esențială pentru o biserică ce crește.

Care este cuvântul? Combinație. Primul aspect este lucrarea personală, din casă în casă. Dar ce mai spune versetul acesta, Fapte 20,20? „V-am învățat înaintea norodului și în case”.

În Fapte 8,4.25 citim: „Cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” („mergeau pretutindeni”, după trad. engl.). „După ce au mărturisit despre Cuvântul Domnului și după ce l-au propovăduit, Petru și Ioan s-au întors la Ierusalim, vestind Evanghelia în multe sate”.

Dacă dorim să avem succes, acesta trebuie să se bazeze pe două lucruri. Înainte, faceți lucrare din casă în casă și predicarea dv. va fi predicare evanghelică. Țineți un seminar de Daniel. Țineți niște prelegeri de evanghelizare în biserică dv.

Bisericile cresc atunci când pastorul accentuează lucrarea din casă în casă, când este conducătorul lucrării din casă în casă și atunci când pastorul predică în scurte campanii de evanghelizare publică.

6. Bisericile din Noul Testament creșteau pentru că membrii laici ai bisericii erau implicați. Există un pasaj foarte interesant în capitolul 5 din Faptele Apostolilor. Creșterea bisericii nu este numai răspunderea predicatorului. Creșterea bisericii este rezultatul angajării active a membrilor laici.

Una dintre întrebările pe care, ca pastori, trebuie să vi le puneți este aceasta: În ce fel aș putea să-i mobilizez mai mult pe membrii laici? Întâlniți-vă și discutați cu prezbiterii, cu diaconii, cu comitetul bisericii. Și puneți-le aceste întrebări: În ce fel putem să-i prindem pe tineri în misiune? În ce fel putem să le prindem pe surori în misiune? În cel fel putem să-i angajăm pe cei în vârstă în misiune? Fiecare departament al bisericii își concentrează eforturile în aceeași direcție. Fiecare element al bisericii este concentrat asupra aceleiași ținte.

Biblia, în Fapte 5,42, vorbește despre membrii laici. Ne dăm seama, din Fapte 5, că un număr mare de membri ai bisericii erau angajați. Iar în versetul 42, se spune: „Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos”. Petru fusese pescar. Matei fusese vameș. Oameni laici pe care Dumnezeu i-a chemat. Și aceștia s-au angajat din plin în mărturie, în slujire, în câștigare de suflete.

Puneți-i la lucru pe membrii laici. Angajați-i să meargă și să distribuie literatură. Învățați-i cum să studieze Biblia cu cineva. Atunci când dv. studiați Biblia cu cineva, aduceți-i să vă observe. Învățați-i cum să organizeze o grupă în case. Implicați-i în mod activ.

7. Erau plini de Duhul Sfânt.

Fapte 13,52 spune: „În timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt”. Atunci când studiem cartea Faptele Apostolilor, venim în contact cu o putere care nu poate fi tăgăduită; este evident că Dumnezeu i-a binecuvântat cu o putere ieșită din comun. Aici, în Scripturi, Biblia descrie oameni umpluți de Duh.

Lucrarea de câștigare de oameni pentru Împărăție este lucrarea lui Dumnezeu. Voi și cu mine putem să convingem mințile, dar nu putem să transformăm inima. Dar atunci când Îi cerem lui Dumnezeu, El ne va da puterea Spiritului. Puterea Duhului Sfânt este aceea care, pornind de la ceva de citit sau de la un anunț, determină pe cineva să citească Biblia. Este puterea Duhului Sfânt

atunci când inima cuiva este atinsă în timp ce studiați Biblia cu el. Este puterea Duhului Sfânt care unge predicarea dv. Este puterea Duhului Sfânt care-i determină pe oameni să vină la dv., la un seminar biblic, de Daniel sau de Apocalipsa.

Atunci când suntem mânați de simțul misiunii, atunci când avem pasiune pentru evanghelizare, atunci când credem că Dumnezeu o să ne dea câștig, atunci când conducem biserica în rugăciunea de mijlocire și ne rugăm pentru oameni nume cu nume, atunci când facem planuri de creștere și ne angajăm în ele, atunci când îi vizităm pe oameni din casă în casă, îi întâlnim în căminele lor, atunci când facem lucrare personală, atunci când conducem seminarii, la biserică, când săptămână după săptămână avem prelegeri de evanghelizare, atunci când îi angajăm pe membrii bisericii în slujire și atunci când suntem plini de Duhul, biserica crește, și crește, și crește.

Oricare biserică ce nu crește este o decepție pentru Domnul ei, care a chemat-o să crească. Dumnezeu nu ne-a chemat să menținem numerele. Dumnezeu nu ne-a chemat să ne menținem *status quo*-ul, situația. Dumnezeu ne-a chemat să gândim în termeni amplii, să facem planuri mari, generoase, să visăm cât mai departe, să ne rugăm pentru lucruri mari. Dumnezeu ne cheamă să depășim limitele. Și binecuvântarea Lui ne va fi dată. Și mii și mii vor fi botezați.

Credeți lucrul acesta? Credeți că trăim în timpul de aur al evanghelizării? Dv. sunteți bărbații și femeile care să facă lucrul acesta. Aici Dumnezeu nu are pe nimeni altcineva decât pe dv. Dumnezeu o va face prin dv.

Mark Finley este director și vorbitor principal al postului de televiziune It Is

Written, în S.U.A. Acest articol este rezumatul unei predici pe care a ținut-o în fața unui grup de pastori și slujbași ai bisericii, în comunitatea Învingători, din București, 16 februarie 1999.

În natură

Claudia Enache

Câți dintre noi am mai avea timpul necesar să ne putem petrece un concediu adevărat în mijlocul naturii?

Și mai reușim, în plus față de aceasta, să descoperim, în fiecare săptămână, câtă zăpadă s-a așternut (sau s-a topit) pe crengile copacilor din parcul de lângă casă, ori să găsim primul ghiocel din grădină, ori să vedem ce flori noi au mai fost plantate în parcul orașului?...

Și... Dar să mai întreb oare? Sau, mai bine, nu?

...Și apoi mai putem descoperi lecții noi din minunata carte a naturii, lecții care să ne aducă mai aproape de Autorul și Creatorul tuturor?

... Cel puțin un sfat inspirat ar trebui să ne pună pe gânduri: „Mamele n-ar trebui să fie atât de împovărate de griji și absorbite de lucrurile artificiale, încât să nu aibă timp să-și educe copiii din marea carte a lui Dumnezeu, natura, impresionând mințile lor tinere cu frumusețile florilor și ale mugurilor ce se deschid” (*Signs of the Times*, 5 august 1875).

„Întrebă dobitoacele, și te vor învăța, păsările cerului, și își vor spune... și peștii mării îți vor povesti.” „Du-te la furnică... vezi înțelepciunea ei.” „Priviți păsările.” „Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi” (Iov 12,7,8; Prov. 6,6; Mat. 6,26; Luca 12,24).

Și tot Ellen White, vorbind despre Domnul Hristos, spunea: „El, care făcuse toate lucrurile, studia acum învățăturile pe care mâna Sa le

scrisese pe pământ, pe apă și pe bolta cerului. Departe de căile nesfinte ale lumii, El a adunat comori de știință din natură. A studiat viața plantelor, viața animalelor și viața omului. Chiar din primii Săi ani, a fost stăpânit de o singură țintă: să trăiască pentru a-i face pe alții fericiți. Pentru lucrul acesta a găsit resurse în natură” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 48).

Aceasta este și ceea ce aș dori să vă propun în următoarele rânduri: să descoperim lucruri uimitoare din creația lui Dumnezeu, lucruri care să ne îndrepte spre adevărurile pline de putere și mereu noi ale Bibliei.

Multe animale au obiceiuri neobișnuite; dar, dintre toate, este foarte interesant să descoperim obiceiurile bursucilor. Și, înainte de a trece la subiect, o

întrebare: Știți care este sinonimul pentru bursuc? Fiți liniștite, n-o să vă răspund chiar imediat; vă voi mai povesti ceva între timp. Din familia bursucilor face parte și sconsul, ce-lebru prin arma chimică teribilă pe care o deține. Sconsul se apără prin ridicarea cozii și eliminarea unei secreții nu prea plăcut mirositoare. Micuțul viezure american (iată că v-am precizat și sinonimul pentru bursuc) produce o substanță (etilmercaptan), un lichid cu miros îngrozitor, spun specialiștii, care se simte și în diluții de 0,000.000.000.002 grame!

Dar nu obiceiurile sconsului le vom lua în studiu acum, ci pe cele ale bursucului de miere și pe ale celui european. Pentru început, să facem cunoștință, adică să îi prezint.

Bursucii (sau viezurii) aparțin ordinului Carnivora, suprafamilia Canioidea. Suprafamilia Canioidea re-

unește carnivorele cunoscute în mod obișnuit sub numele de câini, lupi, vulpi, urși, bursuci, jderi, vidre, manguste, hiene etc. Deși încadrate în ordinul menționat, nu toate aceste animale sunt exclusiv carnivore. Unii bursuci se hrănesc cu miere, urșii consumă, pe lângă miere, și fructe de pădure, iar marele urs Panda mănâncă exclusiv frunze de bambus.

Bursucul de miere și cel european au talia cuprinsă între 70 și 80 cm; blana este cenușie, iar la viezurele europene prezintă o dungă albă pe frunte și față și negru în jurul ochilor.

Bursucul de miere se hrănește - cum îi spune și numele - cu mierea albinelor sălbatice, viespile și bondarilor. Dar cum o procură? Doar nu e așa de ușor să găsești în fiecare zi un nou stup de miere!

În zonele în care trăiește bursucul de miere (adică Africa și sudul Asiei), se găsește o pasăre numită „indicatorul de miere” (indicator). Ea descoperă stupul, dar nu poate să-l deschidă singură; de aceea, caută un bursuc și începe să țipe. Bursucul de miere înțelege semnalul păsării indicator și o urmează până la locul stupului; acolo bursucul desface stupul, iar pasărea indicator se hrănește și ea cu resturile rămase, care îi sunt mai mult decât suficiente...

Bursucul european este un animal aparent foarte sobru (gândiți-vă la descrierea făcută - corpul gri, negru în jurul ochilor). Cu toate acestea, este foarte jucăuș. Mai mulți viezuri se pot juca, împreună, „capra”. Unul se pune „capră”, iar ceilalți sar la rând peste el...

Atunci când merg să-și adune hrana, merg în echipe de câte doi. Pentru iarnă, își culeg în general știuleți de porumb pe care îi transportă în felul următor: unul dintre cei doi se întinde pe spate cu burta în sus și cu labele ridicate, iar celălalt începe să-i depoziteze, pe burtă, știuleții de porumb; când a terminat, îl remorchează pe primul până la vizuină. Interesant, nu-i așa?

Și se mai știe despre bursucii europeni că sunt niște animale foarte curate. Au locuința subterană împăr-

țită în camere cu destinație precisă: camera pentru locuit, camera pentru provizii și „baia”. Parcă ar fi întotdeauna pregătiți pentru oaspeți...

Și dacă ne-am opri aici, ar fi frumos, dar prea puțin; am căpăta niște învățături în plus, dar nici un câștig spiritual.

Așadar, să urmăm exemplul Domnului Hristos și să descifrăm, în fiecare lecție a naturii, o învățatură spirituală.

Bursucul de miere ascultă întotdeauna de chemarea păsării indicator.

Pentru el, acest lucru este egal cu descoperirea hranei fizice de care are nevoie, cu supraviețuirea.

Tuturor creștinilor, Domnul Hristos le-a spus: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14,26).

Iar pentru noi, învățătura este aceasta: dacă vrem să supraviețuim, dacă vrem să trăim și să beneficiem zilnic de hrana de care avem atâta nevoie, trebuie să ascultăm toate chemările, toate muștrările și îndemnul Duhului Sfânt.

Bursucul european este un animal aparent sobru, dar prietenos.

Noi, creștinii, privim foarte serios lucrurile veșnice. Dar aceasta nu tre-

buie nicidecum să ne împiedice să fim bucuroși și bine dispuși, așa după cum îi îndemna apostolul Pavel pe filipeni: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Fil. 4,4)

Pentru a-și procura și depozita hrana, bursucii merg întotdeauna câte doi.

Și se pare că lucrul în echipe de câte doi este foarte eficient, nu numai pentru bursuci. Însuși Mântuitorul i-a trimis pe ucenici înaintea Lui, doi câte doi. „După aceea, Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El” (Luca 10,1).

În sfârșit (iată și ultima concluzie care se adresează inimii fiecăruia dintre noi), **privind la bursuci, nu putem avea decât cuvinte de admirație pentru curățenia casei lor.** Și tot privind la ei, stau și mă întreb: oare casa - camera - sufletului meu este curată, gata oricând de a-L primi pe Domnul Hristos? Căci Domnul Hristos spune, în Apocalipsa 3,20: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”.

Claudia Enache este profesoară de biologie în București.

Magistratura - vocație creștină?

Interviu cu o tânără procuror, care își împarte viața între Parchet și pastorație, visând să poată lucra pentru copii și tineri, ca altădată.

Luise Rusu, sunteți procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Municipiului Arad. Pentru a vă putea cunoaște și înțelege mai bine, spuneți-ne ceva despre copilăria dv.

Împreună cu cei doi frați și cu părinții noștri, am fost o familie unită, aveam încredere unii în alții, ne simțeam fericiți și n-am căutat niciodată o altă bucurie. Privind în urmă, cred că am fost o familie foarte disciplinată, în care activitățile își aveau întotdeauna un program foarte bine stabilit.

În ce măsură anii copilăriei se regăsesc în viața dv. prezentă?

Colegii mă consideră o persoană foarte ordonată și exigentă, mai întâi cu mine însămi și apoi cu ceilalți. Cred că magistratura este lucrul care mi se potrivește cel mai bine. Dosarele și fișierul meu sunt întotdeauna foarte bine organizate, oricine poate găsi un document de care este nevoie. Cu siguranță, anii copilăriei au un cuvânt greu de spus în această conduită personală. Lecțiile învățate în casa părintească mă urmăresc cu atâtă putere, încât simt și acum că nu pot altfel.

Spuneți despre magistratură că este o adevărată vocație pentru dv. Cum ați reușit să vă orientați profesional spre un asemenea domeniu?

S-ar putea să vă dezamăgesc, dar nu acesta a fost visul copilăriei mele și nici dorința părinților mei. În pri-

ma copilărie, am fost atrasă spre artă. Mi-au plăcut pictura și literatura. Dorința părinților mei a fost să mă fac medic; știți că, pentru un bun adventist, a fi medic este sinonim cu creștină. Astfel se explică faptul că am urmat Liceul Sanitar, deși dorința și căutările mele erau diferite. Când am ajuns să pot decide singură asupra viitorului meu, am hotărât să dau la filologie, dar am întâmpinat dificultăți cu limba germană, așa că dorința mea a rămas doar dorință. În deruta care a urmat, am descoperit că mă interesează dreptul, dar trebuie să recunosc, nu prea știam ce înseamnă dreptul.

Pentru foarte mulți adventiști, profesia de procuror are prea puține legături cu mărturisirea de credință a bisericii noastre. Cum reușiți să rezolvați această dilemă morală?

Adventismul și magistratura nu se exclud, în ciuda dilemei aparente. Mulți frați și surori chiar îmi pun această întrebare, care pentru mine a încetat de mult să mai existe. Înțeleg foarte bine nedumerirea, care vine din necunoașterea specificului muncii noastre. Mulți cred că procurorul este acel om rău, care își face o profesie din a-i acuza pe cei din jur, pentru a-i pedepsi sau a-i vedea că suferă. În realitate, procurorul este mult mai direct legat de Legea Celor Zece Porunci decât oricare alt credincios,

apărător formal al Decalogului. A doua parte a Legii lui Dumnezeu este baza din care se dezvoltă întregul sistem legislativ al oricărei țări, cât de cât democratice. Funcția magistraturii este aceea de a veghea la respectarea legalității și a drepturilor și libertăților oamenilor. Procurorul nu dorește să facă rău nimănui, ci datoria sa este să-i protejeze pe cei slabi sau dezavantajați și să le facă dreptate celor nedreptățiți.

Dați-ne mai multe detalii despre munca dv. ca procuror.

Am afirmat că procurorul face dreptate. În modul cel mai direct, judecătorul este cel care face dreptate. Procurorul preia dosarul pregătit de poliție, îl studiază cu mare atenție, stă de vorbă cu inculpatul, pentru a-și da seama dacă trebuie să înainteze dosarul în instanță sau nu. Sunt și anumite situații în care toată munca de cercetare o face doar procurorul. Este vorba de cazurile deosebit de grave, cum ar fi: omorurile, luarea de mită și altele. Dacă procurorul apreciază că fapta nu este prea gravă, el poate hotărî scoaterea de sub urmărirea penală sau aplicarea unei amenzi administrative. Dar dacă el apreciază că este necesar, atunci pregătește rechizitoriul, adică formulează actul de acuzare, care va fi citit în instanță. Acesta cuprinde toate circumstanțele în care s-a produs fapta. Astfel, munca procurorului de cercetare penală

este preluată de procurorul de instanță. Acesta prezintă și susține probele de acuzare. De cealaltă parte se află inculpatul, cu avocatul apărării, iar judecătorul ascultă ambele prezentări. În mod greșit s-a considerat că procurorul de instanță trebuie să-l acuze cu orice preț pe inculpat. Lucrul acesta nu este adevărat. El cuprinde în prezentarea sa și circumstanțele atenuante și chiar cere ca sentința să țină cont de acestea. Procurorul, practic, trebuie să fie imparțial. Personal mă bucur de recunoașterea colegilor ca fiind un procuror imparțial.

Ce rol au convingerile religioase în munca dv. ? Este compatibilă iubirea de oameni cu ceea ce faceți?

Primele învățături primite chiar în familie și în biserică au fost acelea că Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii și că, înaintea Lui, toți suntem egali, toți suntem păcătoși și toți avem nevoie de iertare. Acest lucru ne face să fim mai reținuți atunci când îi acuzăm pe alții. Oricât ar fi cineva de greșit sau chiar un recidivist, eu nu pot să-l consider decât ca pe un om, ca pe un semen.

Ați putea afirma că îi iubiți pe cei pe care îi acuzați?

Da, aș putea afirma acest lucru.

Să abordăm acum o altă latură a vieții dv., și anume aceea de pro-

curor și soție de pastor. Cum reușiți să le armonizați pe cele două?

La începutul carierei mele în magistratură, mi-a fost destul de greu, pentru că lipsa de experiență mă făcea să am nevoie de foarte mult timp pentru lucruri pe care acum le fac din rutină. Cu toate acestea, regret că nu am mai mult timp pentru a-l ajuta pe soțul meu. Mi-ar plăcea, de exemplu, să lucrez cu copiii sau cu juniorii ori companionii, așa cum făceam altădată. Continu să sper că voi putea, cândva, să aloc mai mult timp lucrării pastorale și misionare, pe care le îndrăgesc foarte mult. Uneori este necesar să-l însoțesc pe soțul meu în diverse vizite foarte grele, și atunci îmi fac timp. Alteori ne consfătuim în cazuri pastorale care implică și cunoașterea noțiunilor generale de drept și justiție. Dar, dincolo de acestea, dragostea frățească și iubirea de oameni sunt mai presus de aspectele juridice ale pastorației.

Poate că unii cititori tineri ar dori să aleagă magistratura. Ce lucruri ar trebui să știe neapărat?

Din capul locului, trebuie să-ți propui să fii un magistrat foarte bun. Pentru acest lucru trebuie să fii, în primul rând, cinstit cu tine însuși. Ordinea și conștiințozitatea sunt, de asemenea, condiții de bază. Să fii dispus să muncești foarte mult și, mai

presus de toate, să-i iubești pe oameni și să-ți placă dreptatea.

Am putea spune că un bun creștin va fi un bun magistrat?

Da. A fi un bun magistrat înseamnă a fi corect. Chiar dacă faci uneori mici greșeli de apreciere, acestea ți se iartă, dar dacă nu ești corect, te descalifici să fii magistrat. A fi creștin înseamnă a fi corect și a-i iubi pe oameni, lucru care este sinonim cu a fi magistrat.

Cum i-ați încuraja pe tinerii aflați în impas sau care se gândesc să aleagă magistratura?

Eu însămi am trecut uneori prin greutăți și perioade dificile, dar aș vrea să-i încurajez pe tineri, spunându-le că noi suntem prețioși în ochii lui Dumnezeu și că El are un loc și o chemare pentru noi. Simțământul Providenței, care ne poartă de grijă și ne călăuzește pe calea devenirii noastre spirituale și profesionale, ne ajută să depășim perioadele mai întunecoase ale vieții. Să-L lăsăm pe El să ne conducă, fără să-I impunem cum și unde. Să nu spunem niciodată: „Doamne, eu vreau numai acest lucru și numai așa”. Să fim dispuși să acceptăm voința Sa în viața și în deciziile noastre. Să ne rugăm și să spunem: „Facă-se voia Ta !”

Interviul a fost luat de Ion Buciuman.

Hotărâri importante

la Comitetul Executiv al Conferinței Generale

Luni, 1 martie, la sediul Conferinței Generale, s-a deschis o sedință specială a Comitetului Executiv, format din 268 de membri care reprezintă biserica din lumea întreagă. Convocarea fusese hotărâtă de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale la data de 27 ianuarie, pentru a discuta un raport privitor la fratele Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale. Raportul constata deficiențe serioase în activitatea președintelui, de natură să îi afecteze credibilitatea și eficiența.

Procedura premergătoare

Către sfârșitul lunii decembrie, anul trecut, au apărut unele acuzații împotriva fratelui Folkenberg, care au devenit mai îngrijorătoare o dată cu apariția în câteva importante ziare americane a unui articol despre procesul deschis împotriva sa și a Conferinței Generale de un om de afaceri din California, pentru pretinse daune în afaceri. Avocații Conferinței Generale au examinat dosarul și concluzia lor a fost că nu există nici o bază faptică sau legală pentru acest proces. Conferința Generală nu a lucrat niciodată cu acea persoană care, deci, nici nu poate revendica vreo sumă de bani de la biserică. Din nefericire, în timp ce se pregătea apărarea în acest proces, au apărut dovezi ale unei conduite incorecte din partea fratelui Folkenberg.

În această situație, fratele Folkenberg a solicitat colaboratorilor săi să cerceteze cazul și, ca urmare, a fost stabilită o comisie de 19 persoane căreia i s-au pus la dispoziție documentele necesare. Comisia s-a întâlnit în zilele de 25 și 26 ianuarie, a examinat materialele existente, a discutat mai multe ore cu fratele Folkenberg și și-a formulat o concluzie pe care a prezentat-o Comitetului Administrativ al Conferinței Generale, în ședința din 27 ianuarie, la care au participat și majoritatea președinților de diviziuni ale bisericii mondiale. Comitetul a acceptat raportul comisiei: biserica nu are motive de neliniște cu privire la procesul propriu-zis, nu au existat nici un fel de tranzacții ale bisericii cu omul de afaceri californian și nu sunt în discuție fonduri ale bisericii. Relațiile fratelui Folkenberg cu acel om de afaceri începuseră

cu mult timp înaintea alegerii sale ca președinte al Conferinței Generale și au continuat, în ciuda reputației proaste pe care acela și-a creat-o. Fratele Folkenberg nu i-a informat pe colaboratorii săi apropiați despre riscul deschiderii acestui proces. Mai presus de acestea, s-a constatat că președintele a folosit în mod incorect unele prerogative ale funcției sale, inițial în unele eforturi pentru a strânge fonduri pentru activități umanitare, apoi pentru a determina pe acel om de afaceri să renunțe la acuzațiile și amenințările sale fără scrupule. Ca urmare, s-a hotărât convocarea Comitetului Executiv al Conferinței Generale între 1 și 4 martie, pentru a lua o decizie în criza creată.

Anunțarea retragerii din funcție?

Zece zile mai târziu, pe 7 februarie, fratele Folkenberg a înmănat secretarului Conferinței Generale, fratele Ralph Thompson, o scurtă scrisoare în care își anunța decizia de a se retrage din funcția de președinte, recunoștea că a comis greșeli în relațiile cu omul de afaceri, aprecia faptul că „nu a fost pusă în discuție integritatea motivelor” sale și asigura biserica de sprijinul său complet în eforturile pentru împlinirea misiunii ei.

A doua zi, în fața celor 600 de angajați ai Conferinței Generale, fratele Folkenberg a făcut o declarație foarte mișcătoare, anunțându-și retragerea imediată. El a arătat că motivele hotărârii luate sunt tulburarea creată de procesul deschis împotriva sa și nevoia ca biserica ca rămână unită în misiune. „Niciodată nu aș fi visat că va veni o asemenea zi”, a spus președintele. „Există ceva cu mult mai important decât Robert Folkenberg și poziția de președinte al Conferin-

ței Generale, și anume această mișcare pe care Domnul a ridicat-o și sarcina pe care El ne-a încredințat-o. Aceasta este mai presus de orice persoană. Aceasta este mai presus de orice greșală și, Domnul știe, eu am făcut greșeli. Le-am mărturisit, mi-am cerut iertare, am plâns și m-am rugat cu privire la ele. Dar, mai presus de toate acestea, avem o mișcare a sfârșitului, cu o solie finală pe care ne-a încredințat-o Domnul.”

Decizia aceasta și mai ales conținutul și tonul declarației de retragere au impresionat favorabil atât pe colaboratorii săi, cât și biserica. Fratele Thompson a comentat astfel: „Cu toții suntem mâhniți de această succesiune rapidă de evenimente care au dus la decizia de retragere a fratelui Folkenberg. Un șir întreg de situații l-au copleșit. Pentru binele bisericii și al familiei sale, este bine să urmeze o perioadă de vindecare. Noi îl admirăm pentru decizia pe care a luat-o și contăm pe contribuția pe care o va aduce mai departe la înaintarea bisericii pe care o iubește atât de mult. Atunci când a fost ales pentru prima dată, cu aproape nouă ani în urmă, fratele Folkenberg ne-a reamintit că adevăratul președinte al Conferinței Generale este Domnul Isus Hristos. Biserica merge mai departe și, așa cum îmi place mereu să spun, viitorul este la fel de strălucit ca făgăduințele lui Dumnezeu”.

Unele declarații au subliniat rapiditatea și transparența cu care conducerea bisericii a tratat această criză: „Mulțumesc lui Dumnezeu că biserica s-a ocupat de această criză prompt și transparent”, a spus directorul activităților capelanilor de la Conferința Generală, fratele Richard Stenbakken. „Simțim din plin amărăciunea creată de această situație. Dar sunt bucuroși

să văd că biserica și-a exercitat judecata fără să aibă, totuși, o atitudine de condamnare.”

Gregory Allen, care conduce departamentul de teologie al Colegiului Oakwood, a declarat: „Într-o criză, trebuie să gândim cu seriozitate și să punem o întrebare vitală: Ce spune Dumnezeu bisericii Sale printr-o situație ca aceasta? Pentru poporul lui Dumnezeu, răspunsul este că, întotdeauna, Dumnezeu ne cheamă înapoi la o relație cu El. El ne cheamă înapoi la misiunea Sa, să lucrăm potrivit priorităților Sale și să folosim strategia Sa”.

Începând cu 8 februarie, fratele Ralph Thompson, secretarul Conferinței Generale, a devenit președinte interimar, până la alegerea unui nou președinte. Fratele Thompson, în vârstă de 69 de ani, este secretar din anul 1980. Cu excepția demisiei fratelui Robert Pierson, în 1978, din motive de sănătate, aceasta este singura situație în care un președinte al Conferinței Generale se retrage din funcție.

Decizii importante

Luni, 1 martie, 240 dintre cei 268 de membri ai Comitetului Executiv au fost prezenți la sediul din Silver Spring pentru a delibera asupra cererii de retragere a fratelui Folkenberg și a alege un nou președinte. Dimineața, fratele George Brown, fost președinte al Diviziunii Inter-Americane, a prezentat un mesaj devoțional plin de putere spirituală, bazat pe porunciile lui Dumnezeu către poporul Israel în fața Mării Roșii, la ieșirea din Egipt.

Fratele Thompson a condus ședința de dimineață. Agenda a fost deschisă cu cererea fratelui Folkenberg. Discuțiile au fost foarte serioase, dar s-au desfășurat într-o atmosferă calmă, netensionată. Fratele Folkenberg a vorbit aproape o jumătate de oră, mulțumind comitetului pentru că s-a bucurat de privilegiul de a conduce biserica pentru mai mult de opt ani. El a menționat că, în această perioadă, numărul de membri a crescut de la șase milioane în 1990 la peste zece milioane acum și, de asemenea, situația financiară a bisericii s-a îmbunătățit foarte mult. Într-o ultimă luare de cuvânt, fratele Folkenberg i-a rugat pe delegați să accepte retragerea sa, pentru că nu va putea accepta

să reia poziția de președinte în nici un caz.

După discuții, comitetul a votat acceptarea oficială a cererii fratelui Folkenberg. A fost adoptată o declarație de apreciere a felului în care Dumnezeu l-a folosit pentru progresul bisericii în perioada 1990-1999. În aceeași zi, fratele Folkenberg a anunțat că a ajuns la o înțelegere cu omul de afaceri din California, care și-a retras plângerea. Informația nu a fost confirmată încă dintr-o sursă judiciară.

Următorul pas a fost hotărârea ca întregul Comitet Executiv să devină Comitet de numiri, în vederea alegerii unui nou președinte. Comitetul de numiri a ales ca președinte de ședință pe fratele Calvin Rock și ca vicepreședinte pe fratele Niels-Erik Andreasen. Două ore au fost consumate în rugăciune și s-a discutat profilul spiritual și profesional al unui viitor președinte. Au fost prezentate pasaje potrivite din Scripturi și din Spiritul Profeției și delegații s-au rugat din nou, în plen și pe grupe. Un membru al comitetului declara: „Biserica putea să fie mândră văzându-i pe conducători pe genunchi, mulți dintre ei cu ochii în lacrimi, implorând pe Dumnezeu pentru conducerea Duhului Sfânt. Atmosfera era cu totul spirituală și rugăciunile au fost minunate. În discuțiile care au urmat, nu au existat tensiuni, resentimente sau manevre”. Pentru un timp s-a discutat dacă se va alege un președinte care să asigure conducerea până în anul 2000, la sesiunea Conferinței Generale, sau unul care să aibă șanse mari pentru realegere la sesiune. Dar s-a convenit că este mai bine să ne concentrăm asupra alegerii persoanei potrivite acum, fără să ne întrebăm dacă persoana va fi realeasă sau nu în anul 2000.

În procesul alegerii unui președinte, care a durat aproape patru ore, au fost discutate mai mult de zece persoane. În aceeași atitudine calmă, responsabilă și marcată de prezența Duhului Sfânt, votul final a fost dat fratelui Jan Paulsen, vicepreședinte al Conferinței Generale, din 1995.

Originar din Norvegia, fratele Paulsen a lucrat timp de șapte ani în țara natală, apoi în Ghana și Nigeria ca profesor (1962-1967) și președinte

Dr. Jan Paulsen,
noul președinte al Conferinței Generale

al Seminarului Adventist din Africa de Vest (1967-1968). Între 1968 și 1976 a condus departamentul de religie la Colegiul Newbold, din Anglia, și apoi a fost președintele colegiului (1976-1980). Pentru următorii cincisprezece ani a fost secretarul (1980-1983) și președintele (1983-1990) Diviziunii Trans-Europene. La ultima sesiune a Conferinței Generale a devenit vicepreședinte. Fratele Paulsen este căsătorit din 1955, are trei copii și și-a luat doctoratul în anul 1972, la Universitatea din Tübingen.

Imediat după alegere, fratele Calvin Rock a declarat: „Fratele Paulsen are tot sprijinul nostru. El este un gânditor analitic foarte serios, dar în același timp are spirit practic. Este un vizionar, dar nu este superficial. Este un om cu picioarele pe pământ, este înțelept, calm și impune respect. Întrunește bunătate și spiritualitate”.

Marti dimineață, fratele Paulsen a făcut o declarație înaintea Comitetului Executiv, afirmând că a acceptat această numire ca pe o chemare de la Dumnezeu, așa cum întotdeauna a acceptat chemarea lui Dumnezeu prin biserică. Noul președinte a mai spus că nu consideră că acum deține toată înțelepciunea, ci este dispus să asculte opiniile celorlalți și chiar să fie contrazis. „Suntem o familie de o mare diversitate”, a spus noul președinte. „Talentele noastre diferă, gândirea noastră diferă, avem temperamente diferite și nu totdeauna suntem de acord unii cu alții. Aș dori să știți că asta nu este o problemă pentru mine. Nu este obligatoriu să gândim la fel în orice lucru. Dar sun-

tem decisi să ne găsim un drum de acțiune, indiferent care ar fi deosebirile dintre noi, pentru că este important... să ne putem uni să împlinim ceea ce Domnul are în minte, ceea ce El vrea să împlinim." Alături de dânsul s-a aflat și soția sa, Kari.

Marti, 2 martie, la puține ore după alegerea sa, fratele Paulsen a răspuns pentru *Adventist Review* întrebărilor redactorului William Johnsson. În numărul viitor vom publica fragmentele cele mai semnificative ale interviului.

Miercuri dimineață, reporterii ai unor publicații americane, între care *The Washington Post*, au adresat noului președinte întrebări cu ocazia conferinței de presă organizate la sediul Conferinței Generale. În aceeași zi, seara, în cadrul obișnuitei emisiuni TV în direct, transmise o dată pe lună de la sediul Conferinței Generale, fratele Paulsen și soția sa au putut fi văzuți și ascuțați, iar vineri seară, serviciul divin de instalare în noua funcție și predica fratelui Paulsen au fost trans-

mise prin satelit în lumea întreagă.

Deși procesul de vindecare în urma crizei la nivel înalt abia a început, avem asigurarea că păstrarea aceleiași atitudini de rugăciune, încredere în Dumnezeu și în biserica Sa ne va conduce la un progres și mai viguros al bisericii, pentru că acum și întotdeauna „domnia va fi pe umărul Său” (Is. 9,6).

Adrian Bocăneanu,
președintele Uniunii

Nouă ani de progres și înnoire

În anul 1990, la alegerea sa, fratele Robert Folkenberg a fost cel mai tânăr președinte al Conferinței Generale din acest secol și singurul ales direct în poziția de președinte de conferință. În cei aproape nouă ani, numărul de membri al bisericii a crescut cu aproape 68%, iar contribuțiile financiare ale membrilor au crescut cu peste 57%. Inițiativa numită Misiunea Globală a dus la înființarea a 12 000 de noi biserici adventiste în acest interval. Creșterea rapidă a bisericii în fostele țări comuniste din Europa, din Africa și din alte teritorii a dus la crearea unei noi diviziuni (Diviziunea Euro-Asia, cu sediul la Moscova) și la divizarea regiunii Asia-Oceanul Pacific în două organizații: Diviziunea Asia de Nord, cu sediul la Seul, Coreea, și Diviziunea Asia de Sud, cu sediul la Hosur, India. Călătorind în jur de două sute de zile pe an, fratele Folkenberg nu a ezitat să viziteze regiuni cu situații politice delicate sau chiar zone periculoase, cum au fost Iranul, Irakul, China, Cuba și, de curând, Angola devastată de război și de lupte interne. În 1994, fratele Folkenberg a botezat prima persoană convertită în Mongolia.

Membrii bisericii din lumea întreagă au putut să urmărească activitatea acestui „președinte peripatetic”, cum a fost supranumit, prin intermediul buletinului său săptămânal transmis pretutindeni prin poșta electronică și prin fax. De asemenea, fratele Folkenberg a inițiat mai multe hotărâri care să sporească transparența funcționării diferitelor niveluri de organizare a bisericii. Documentul intitulat „Consecrare totală față de Dumnezeu”, care îi aparține în bună măsură, a fost votat în anul 1996 de Comitetul Anual și cere fiecărui pastor, fiecărei biserici locale, școli, instituții medicale și fiecărui nivel administrativ al bisericii să adopte declarații de misiune, să își determine obiective măsurabile și să își evalueze anual rezultatele.

Fratele Folkenberg a fost mereu în linia întâi în domeniul folosirii tehnologiilor moderne atât pentru funcționarea mai eficientă a bisericii, cât și pentru proclamarea Evangheliei în lumea întreagă, mai ales în teritoriile închise pentru misiune. Reușita programelor NET '95 și NET '96 a dus la crearea AGCN (Agenția Adventistă pentru Comunicații Globale), care a asigurat mijloacele tehnice pentru prima campanie transmisă prin satelit pe toate continentele, NET '98.

Biserica adventistă din România apreciază în mod special conducerea fratelui Folkenberg între 1990 și 1999 și păstrează amintiri prețioase în urma vizitei pe care a făcut-o în România, la mai puțin de un an de la alegere, în primăvara anului 1991.

RADIO VOCEA SPERANȚEI 5 ANI ÎN FM

Încheierea celor cincizeci de zile de „Cincizecime pentru mine” s-a împletit armonios cu un alt eveniment – împlinirea a cinci ani de emisie în FM a postului de radio Vocea Speranței.

Considerăm cei 5 ani de emisie în FM o mână întinsă spre cer, spre lume, spre noi înșine. Fiecare deget al acestei mâini este simbol al unui an de trudă, de așteptări, de împliniri și mai ales de rugăciuni.

Evenimentul „Radio Vocea Speranței – 5 ani în FM” a debutat dimineață, 28 februarie, ora 9, printr-o emisiune aniversară, la care au luat

cuvântul personalități ale lumii religioase și culturale din România (prof. dr. Alexandru Stan, de la Institutul Teologic Ortodox din București, Marina Fara, purtătorul de cuvânt al Arhiepiscopiei Romano-Catolice, dr. David Ciucur, președintele Alianței Evanghelice, Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii, Ieremia Rusu, directorul postului de radio Vocea Evangheliei, Ion Zubașcu, jurnalist la *România Liberă*, Cristian Tepeș, realizator de emisiuni în cadrul departamentului „Viața Spirituală” de la Televiziunea Română, Ion Moanță, de la Radio România

Cultural). Programul a continuat la Sala Mare a Palatului, la ora 18, cu un concert aniversar susținut de Jennifer LaMountain, Steve Darmody, Trio Celest și grupul Enthusiasm. Cele patru mii de locuri au găzduit invitați din toate colțurile țării, veniți special pentru această ocazie.

Președinția, Cabinetul primului ministru și Consiliul Național al Audiovizualului au fost reprezentate prin Traian Radu Negrei, consilier de stat al președinției pe probleme de culte, cultură și învățământ, respectiv Dan Romulus Șerban, consilier al primului ministru pe probleme de sănătate, și Marin Traian, ministru secretar de stat, membru în Consiliul Național al Audiovizualului.

Mai multe amănunte vor fi oferite în numărul următor.

Radio Vocea Speranței

MARIA TRIF (n. Burea, 13 dec. 1954 - 4 ian. 1999) s-a născut într-o familie de credincioși adventiști. Încheie legământ cu Domnul Hristos, prin botez, la 29 august 1970. Din anul 1994, când sotul ei, fratele Teodor Trif, este chemat să lucreze ca slujitor al Evangheliei, contribuie alături de el la slujirea pastorală. A fost un om al rugăciunii și al credinței. Deși în viață a avut parte de multă suferință fizică datorită unor accidente, n-a murmurat și n-a încetat să-și pună toată încrederea în Dumnezeu.

Ultimele texte biblice, rostite pe patul de suferință, au fost cele din Ioan 14,1-3 și Romani 8,28. În ziua de 4 ianuarie, un număr impresionant de credincioși și pastori, alături de soț și familie, au condus-o la locul de odihnă temporară, așteptând cu încredere ziua învierii.

VASILICHIA MINEA (1 ian. 1908 - 2 ian. 1999), membră a comunității București-Belu, s-a născut într-o familie de oameni înstăriți din apropiere de Călărași (Ialomita). La moartea tragică a părinților săi, a fost dezmoștenită pe nedrept de rude, fiind nevoită să-și reia viața de la zero. În anul 1926 se căsătorește cu Ioan Minea, iar patru ani mai târziu a fost botezată împreună cu sotul său, de către fratele Gheorghisor. În timpul marilor privațiuni și persecuții religioase din anii '40, când sotul i-a fost mobilizat, a preluat conducerea familiei, dând dovadă de curaj, energie și putere de muncă rar întâlnite. Dumnezeu i-a făcut parte de mari bucurii și binecuvântări. Astfel, toți cei șase fii ai săi au urmat studii liceale și universitare în țară și în străinătate, iar unica fiică a ocupat, mulți ani, un serviciu în centrul capitalei. A trăit, de asemenea, să vadă trei dintre fiii săi studiind la Seminarul din Brașov-Stupini, la Varșovia și la Collonges, iar unul dintre ei - Mihail - a fost angajat direct în lucrarea Domnului, mai întâi în Polonia și apoi continuându-și activitatea la Paris.

MIRELA LETITIA PRUNARU (21 iun. 1977 - 8 iun. 1998), membră a comunității Cervenia 2 (Teleorman), este botezată la data de 21 mai 1993. Pe 28 iulie 1994 întemeiază un cămin împreună cu tânărul Arapu Daniel Adrian, având bucuria ca în familia lor să vină un fiu, Roland Alexandru. În ianuarie 1998 se descoperă că suferă de leucemie, boală care i-a cauzat decesul. Adoarme cu nădejdea învierii celor neprihăniți, când îl va revedea și pe micul Roland, de numai 7 luni.

PETRICĂ PANAIT (1930, Tronari, Buzău - 3 sep. 1998) a fost botezat în biserica adventistă în anul 1952. În anul 1961 se căsătorește cu sora Magdalena. Se stabilește în localitatea Vizireni (Buzău), iar din 1969 la Buzău. Domnul i-a binecuvântat cu doi copii. A fost membru în comunitatea Buzău-Miorița, din 1969 până în 1992, slujind ca prezbiter și ca diacon. A fost nelipsit de la lucrările de construcție ale bisericii Buzău-Betel. Din 1992 se stabilește din nou la Vizireni, unde continuă să dea un bun exemplu de viață creștină între semenii, iar în biserică lucrează ca diacon și apoi ca prezbiter. A decedat în urma unui accident de circulație. În urma sa rămân soția, copiii, trei surori și doi frați.

IOSIF CIORBĂ (8 aug. 1909 - 13 oct. 1998), din Gherla (Cluj), a fost botezat în biserica adventistă București-Labirint. A slujit ca prezbiter mulți ani, în comunitățile Geaca (Cluj), Petrosani (Hunedoara), și a fost colporteur, lucrând în zona Reghinului, Bistriței și Clujului. Adoarme în Domnul cu fericita speranță a învierii.

FLOREA INDRICĂU (13 feb. 1926 - 3 aug. 1998). Decedat la un an și jumătate de la decesul soției sale, a aparținut familiei Indricău, cu tradiție la începuturile adventismului în zona de apus a țării. A urmat, timp de un an, cursurile Institutului Biblic de la Brașov-Stupini. Pentru un timp, a lucrat ca prezbiter al bisericii din Socodor (Arad).

IOANA CIUPERCĂ (23 feb. 1923, Brânceni, Teleorman - 16 feb. 1999), membră a bisericii adventiste din Tigănești, Teleorman, a fost botezată în anul 1940. S-a căsătorit în 1944 cu Gheorghe M. Ciupercă, din Tigănești. În căminul lor s-au născut patru copii, Timotei, Lia, Petrică și Maria, care toți sunt credincioși adventiști. A fost o creștină devotată, evlavioasă, rugându-se și meditănd la cele de sus, până în ultima clipă. După o lungă suferință, adoarme în Domnul Isus, cu speranța învierii la revenirea Sa.

MEDIOARA BOCIOROAGĂ (14 feb. 1966 - 10 nov. 1998), membră a comunității Lița (Teleorman), a fost singura fiică dintre cei trei copii ai familiei. Pe 25 mai 1985 este botezată în biserica adventistă. Fiind binecuvântată de Dumnezeu cu diferite daruri, a lucrat ca secretară a Școlii de Sabat și ca dirijoare. După o cruntă suferință, înconjurată cu iubire de cei ai familiei, adoarme cu speranța mântuirii și a revederii cu cei dragi, pe Noul Pământ.

LĂZĂR MAGOS (20 iul. 1913 - 6 ian. 1999), membru al comunității Miercurea Nirajului (Mureș), a fost copilul unei familii modes-e și a rămas orfan de mic. În 1942 a încheiat două legăminte: unul cu Domnul, prin botez, iar al doilea cu soția lui, Pap Aranka, cu care a trăit într-o căsnicie fericită, având două fete și un băiat: Rozalia, Iona și János. În ultimele zile, și-a exprimat dorința de a fi cât mai repede în țara aceea în care nu vor mai fi boli, dureri și suferințe, la revenirea Domnului Isus.

SFATURI PENTRU MAME

Alăptarea reprezintă o activitate benefică pentru mamă:

- Mamele care alăptează sângerează mai puțin imediat după naștere.
- Uterul revine mai rapid și mai bine la dimensiunile normale.
- Mamele care alăptează revin mai ușor și mai repede la greutatea inițială.
- Pe termen lung, alăptarea scade riscul de cancer ovarian și mamar.
- Alăptarea reprezintă mijlocul cel mai firesc de creare și consolidare a legăturilor afective dintre mamă și sugar.

Ne-ați întrebat ... vă răspundem

Î. Ce pot face pentru a nu avea pielea așa de uscată?

R. Mai frecventă în lunile de iarnă, uscăciunea pielii se poate datora mai multor factori. În primul rând, există o tendință moștenită care se manifestă la membrii unor familii. Lipsa expunerii la soare, cu posibila carență consecutivă de vitamină D, poate contribui la uscăciunea pielii. Spălarea excesivă, mai ales dacă se folosește săpun sau detergent, înlătură grăsimea naturală de la suprafața pielii, pe care o usucă. Problema poate fi, de asemenea, provocată de obiceiuri cum sunt fumatul, folosirea alcoolului, dar și a unor medicamente cum sunt antihistaminicele, diureticele și tranchilizantele, care determină eliminarea apei din organism. Situația se poate ameliora cu ajutorul diverselor loțiuni sau creme de piele, în special cele care conțin Aloe Vera sau lanolină. Încercați însă neapărat să depistați cauza și apelați la ajutorul medical atunci când este cazul. În felul acesta veți putea evita această problemă, care adeseori este însoțită de mâncărime.

Vă încurajăm să ne scrieți pentru a pune întrebări sau a face comentarii și sugestii pe marginea celor prezentate în această pagină de sănătate.

Dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate, la Uniune

Ce să fac dacă sufăr de ... HIPERTENSIUNE ARTERIALĂ

10 schimbări în modul de viață care pot readuce la normal tensiunea crescută

1. Consumați din belșug fructe, verdeturi, cereale integrale, precum și cantități moderate de nuci și alune nesărate în fiecare zi, împreună cu alte alimente sărace în sodiu.
2. Evitați alimente cum sunt: murăturile, alimentele conservate, mezelurile, brânzeturile (cu excepția brânzei de vaci), produsele tip fast-food (Mc. Donald's) și orice aliment bogat în sare.
3. Cumpărați pâine fără sare sau, și mai bine, pregătiți pâine integrală în casă, fără sare.
4. Evitați alimentele sărace în fibre vegetale, cum sunt alimentele din carne, produsele lactate, produsele vegetale rafinate (pâine albă, sucuri de fructe etc.).
5. Eliminați din dietă băuturile care conțin cafeină (cafea, cola etc.).
6. Nu adăugați sare la mâncare.
7. Nu puneți solnița pe masă!
8. Asigurați-vă că greutatea dv. corporală este cât mai aproape de nivelul recomandat pentru înălțimea și constituția dv. Cel mai simplu mod de a afla aceasta este calcularea indicelui de masă corporală (IMC), care nu trebuie să fie mai mare de 25. Acesta se calculează după formula: $IMC = G \text{ (kg)} / I \text{ (m)}^2$. Dacă aveți kilograme în plus, soluția este să schimbați dieta și să faceți mișcare tot restul vieții, nu cure de slăbire (amănunte în numărul viitor).
9. Adoptați un program de mișcare sistematic, care să conștie, de exemplu, din cel puțin 30 minute de mers pe jos în pas vioi, în aer liber, de cel puțin 5 ori pe săptămână.
10. Însușiți-vă strategiile de control al stresului. Principiul de bază se află în Matei 6,25-34.

Rețeta lunii Drob din legume

- 4 cartofi, 2 morcovi mari, 3 rădăcini pătrunjel, ½ rădăcină țelină
- 1 cană nucă măcinată
- 2 căni ceapă tocată
- 3 linguri ulei
- 3 linguri apă
- 4 felii pâine înmuiată în lapte
- 6 căței de usturoi mărunțiți
- 1 ou (opțional)
- 1 lingură vegeta
- 1 linguriță sare
- pătrunjel verde tocat
- ½ linguriță aromatizant

Se fierbe zarzavatul în puțină apă și ½ linguriță sare, apoi se dă prin mașina de tocat carne.

Separat se căleşte ceapa în ulei, apă și puțină sare.

Zarzavatul tocat, ceapa, pâinea înmuiată și scursă și celelalte ingrediente rămase se pun la cuptor, într-o tavă unsă, timp de aproximativ o oră.

Nr. porții - 6

Valoare nutritivă/portie:

Calorii	391
Proteine	8,8 g (9% din totalul caloriilor)
Grăsimi	21 g (46%)
Glucide	45,6 g (45%)
Colesterol	31 mg
Fibre vegetale	7 g

Notă: Droburile sunt, prin excelență, bogate în grăsime. Cel pe care vi-l recomandăm conține 46% din calorii sub formă de grăsime. Din acest motiv, se recomandă consumarea lui cu alte feluri de mâncare sărace în grăsime - de exemplu salate, piure de cartofi etc.

Mulumim Centrului de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia - Tg. Mureș pentru rețeta de mai sus.

Evadarea

Rosy Tetz

Ti s-a întâmplat asta vreodată? Citești o carte foarte bună, și istorisirea este atât de captivantă, încât abia aștepti să vezi ce se întâmplă mai departe. Atunci auzi acest zgomot care te deranjează, de care îți dai seama, dar nu prea îi dai atenție. Iar apoi, dintr-o dată tresari și îți dai seama că zgomotul care te deranjează este mama ta și că ea stă și se uită aspru, de parcă ar întreba: „De ce nu mi-ai răspuns?”

Sau o situație ca aceasta? Tatăl tău stă pe scaun în fața computerului și îi ceri ceva, dar știi că el nu este atent, pentru că răspunde: „Mmmm”, ceea ce nici pe departe nu este răspunsul corect.

Ai încercat vreodată să vorbești cu un prieten atunci când e ocupat cu un joc video? Îți dorește mult succes!

Numai că, uneori, atunci când oamenii citesc, când sunt ocupați cu un joc sau când se uită la televizor, aproape ai impresia că ei dispar în ceea ce fac. Nu observă ce se întâmplă în jurul lor, în lumea reală. Ei evadează din realitate.

Acest mod de evadare poate crea probleme, așa cum ai descoperit, fără îndoială. Celorlalți nu le place să fie tratați cu indiferență, în timp ce tu ești cu gândul în țara poveștilor. Și uneori oamenii aleg să evadeze în ceea ce văd la televizor sau în lucrul pe care-l fac la calculator, în loc să-și facă temele sau treburile. Ei încearcă să scape de responsabilitate sau, cel puțin, să o evite pentru un timp.

Dar evadarea nu totdeauna este ceva rău. Uneori evadarea este cât se poate de bună, ca atunci când un sclav fuge de la stăpân și ajunge liber. Poate că ai citit unele povestiri captivante despre evadări sau eliberări extraordinare – o scăpare ca prin urechile acului de atacul unui rechin, fuga disperată dintr-un lagăr de prizonieri de război sau o evadare reușită datorită unei înțelegeri secrete, înainte de a fi desființată sclavia.

Domnul Isus vorbește despre cel mai bun mod de a evada: „Dacă ascultați în continuare de învățăturile Mele, sunteți oameni care, într-adevăr, Mă urmează. Atunci veți cunoaște adevărul. Și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,31.32, după o traducere pentru copii).

Liberi de ce? Liberi de păcat. Noi suntem robi ai păcatului (vezi vers. 34). Isus poate să ne ajute să scăpăm din robia păcatului. Atunci când Îl ascultăm, El ne ajută să scăpăm de egoism, de minciuni și de mânie.

Aceasta nu este o evadare *din* realitate. Este o evadare *în* realitate. Vei cunoaște adevărul.

Prin această evadare nu găsești eliberare de responsabilitate. Descoperi libertatea de a fi responsabil. Adevărul te va face liber.

Adventist Review, 11 februarie 1999

După ce ați închis revista

Sper că așteptarea prelungită a fost răsplătită după ce ați primit și citit al doilea număr al anului. Sunt cel puțin câteva articole al căror mesaj cred că v-a captivat.

Apelul puternic la echilibru și la o viață de credință care nu ascunde păcatele unei mâini cu evlavie excesivă a celeilalte mâini, din editorialul special, scris de fratele Aron Moldovan, merită să fie luat cât se poate de în serios. La fel ca și chemarea din articolul „Adevăr sută la sută“, ca să primim adevărul cerințelor lui Dumnezeu față de noi nu „puțin aici, puțin acolo“, ci ca pe un sistem complet și viguros.

„Portretul“ sorei Luise Rusu, tânără procuror la Arad, atinge o coardă sensibilă în sufletul adventist. Cuvinte înaripate din *Solii pentru tineret* conturau un tablou aproape imposibil acum câțiva ani: credincioși consacrați chemați să dea mărturie despre Dumnezeu chiar în curțile de judecată! Ce încurajare pentru tinerii noștri: credințioșia față de Dumnezeu plus valoarea intelectuală și profesională constituie o combinație imbatabilă. Nu este nici un motiv să ne resemnăm cu un rol marginal în societate, atunci când Domnul ne cheamă mai sus.

În sfârșit, cred că nu a trecut mult timp până ați descoperit raportul de ultimă oră al Comitetului Conferinței Generale din 1-4 martie. Promptitudinea cu care a fost întâmpinată criza, maniera nobilă, dar fermă, a tratării fratelui Folkenberg, procesul de alegere a noului președinte, într-o atmosferă calmă, responsabilă, liberă de prejudecăți, deschisă influenței Duhului Sfânt, constituie un semnal extrem de pozitiv pentru biserică.

Îmi permiteți o întrebare: Dacă citiți *Curierul Adventist*, ce faceți ca să ajungă și la cei care nu-l cunosc sau nu-l citesc?

Adrian Bocăneanu